Emeğin Kurtuluşu

Emeğin kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur!

ISSN 2822-6534 | 15 Günlük Devrimci Sınıf Gazetesi | 1-15 Kasım 2026 | Sayı: 91 | Fiyat: 20 TL

Savaş ittifakına geçit yok!

> Sermayenin ve emperyalizmin çıkarları uğruna Türkiye'nin açık bir savaşa dahil edilmesi, işçi ve emekçilerin çocuklarının Yemen çöllerinde ya da Ortadoğu'nun başka bir coğrafyasında savaşmaya, ölmeye ve öldürmeye gönderilmesi demektir. Üstelik savaş hazırlıklarının faturası, 2027 bütçesinde de görüldüğü gibi, daha şimdiden emekçilerin sofrasına konulmuş durumdadır. İstenen bellidir. Sermaye kârını büyütsün, Saray bölgesel güç hayallerinin peşinden koşsun, faturayı işçi ve emekçiler canı ve emeğiyle ödesin.

Saray rejiminin Suudi Arabistan ve Pakistan'la NATO Zirvesi'nin hemen ardından imzaladığı *Mekke Ortak Savunma Anlaşması*, geçen hafta TBMM Dışişleri Komisyonu'nda kabul edildi. Ağustos ayında imzalanan, ancak bütün maddeleri bir türlü kamuoyuna açıklanmayan anlaşma, yandaş medya ve AKP-MHP ittifakının sözcüleri tarafından Türkiye'nin bölgedeki artan gücünün ve etkisinin göstergesi olarak sunuldu. Hatta bu askerî ittifakın İsrail'e karşı oluşturulduğu ve bölge barışının güvencesi olacağı yalanına ciddi ciddi inanmamız beklendi.

Oysa Mekke Anlaşması da dahil olmak üzere Saray rejiminin dış politikası, ABD emperyalizminin bölgeye dönük savaş ve saldırganlık politikalarına uyum esasına dayanıyor. Başından beri sermaye sınıfı adına yayılmacı bir dış politika izleyen AKP, Suriye'de olduğu gibi emperyalist güçlerin saldırgan politikalarına payandalık yapıyor, bölge devletleri arasındaki gerilimleri kendi nüfuz alanını genişletmenin fırsatına çevirmeye çalışıyor. İş iç politikaya gelince ABD'nin bölgesel hesaplarına taşeronluk etmeye soyunanlar bu rolü "Büyük Türkiye" masallarıyla işçi ve emekçilere pazarlıyor.

Saray'ın bölgesel güç olma hevesinin ardında yalnızca emperyalizme hizmet ederek kendi iktidarını koruma çabası yatmıyor elbette. Ortadoğu'nun neredeyse her karışı kanla sulanmış coğrafyası, yeni pazarlar bulma, enerji ve ham madde kaynaklarına erişme, stratejik lojistik güzergâhlar üzerinde söz sahibi olma hesaplarıyla ülke sermayedarlarının iştahını kabartıyor. Sonra da sermayenin kâr ve nüfuz hırsı millî çıkar ambalajına sarılıyor, emperyalizme hizmet "bağımsızlık", askerî ittifaklar "barış", sermayenin çıkarlarını kollamak "halkın menfaati" diye yutturuluyor. Saray'ın yerli ve millî siyaseti işte böyle işliyor!

Yemen'deki savaşın taraflarından Suudi Arabistan'la, bölgede nüfuzunu artırma hesabındaki Pakistan'la askerî ittifak kurulması, bu politikanın ne kadar tehlikeli bir noktaya vardığının göstergesidir. Taraflardan birine yönelik saldırının bütün taraflara yapılmış sayılmasını öngören bir anlaşmaya imza atılması, Türkiye'yi bölgesel çatışmaların içine çeken yeni bir adımdır.

Sermayenin ve emperyalizmin çıkarları uğruna Türkiye'nin açık bir savaşa dahil edilmesi, işçi ve emekçilerin çocuklarının Yemen çöllerinde ya da Ortadoğu'nun başka bir coğrafyasında savaşmaya, ölmeye ve öldürmeye gönderilmesi demektir. Üstelik savaş hazırlıklarının faturası, 2027 bütçesinde de görüldüğü gibi, daha şimdiden emekçilerin sofrasına konulmuş durumdadır. İstenen bellidir. Sermaye kârını büyütsün, Saray bölgesel güç hayallerinin peşinden koşsun, faturayı işçi ve emekçiler canı ve emeğiyle ödesin.

Mekke Anlaşması başta olmak üzere AKP'nin emperyalizme bağımlı, sermayenin çıkarlarına dayanan savaş ve saldırganlık politikalarına dur demek, öncelikle işçi sınıfına ve emekçilere düşüyor.

“Öde-kurtul” ile fon vurgunculuğu düzeni ayakta!

131 fon ile en az 455 bin kişinin sırtından gerçekleşen fon vurgunu ile kapitalist sistemin nasıl işlediği bir kez daha gözler önüne serildi. Dört ay içinde 163 milyonu fonlar üzerinden 2,2 milyar liraya çevirebilen AKP Genel Başkan Yardımcısı Fatma Betül Sayanlar’ın düzeninde yaşıyoruz. Sadece o da değil. 214 kişinin toplam 187 milyarlık fon vurgunu yaptığını gelen tepkiler üzerine iktidar yetkilileri kabul etmek zorunda kaldılar.

Bir tarafta fabrikalarda, şantiyelerde, madenlerde ve ofislerde gece gündüz demeden, sağlığımızdan ve ömrümüzden vererek üreten ve elinde hiçbir şey biriktiremeyen bizler... Diğer tarafta ürettiğimiz zenginliğe el koyan bir avuç asalak ve iktidar gücünü ihale kapmak, fon vurgunu gerçekleştirmek, ayakkabı kutularını doldurmak, rant sağlamak için kullanan Fatma Betül Sayanlar…

Karşımıza her gün yeni bir “kolay yoldan köşe dönme”, yeni bir “fon vurgunu” hikayesi çıkıyor. Son günlerde şahit olduğumuz fon vurgunu ve sonrasındaki gelişmeler, kapitalist sistemin gerçek yüzünü, bizlere adalet diye yutturmaya çalışılanın kimin adaleti olduğunu bir kez daha net bir şekilde ortaya koymuş bulunuyor.

Bu düzende emek harcamadan milyonları götürmek iktidar yanlılarının adeta bir ayrıcalığıdır. İşçiler açlık sınırının altında ücretlerle hayatta kalmaya çalışırken, paradan para kazananlar, milyarlık fon oyunlarıyla halkın birikimlerine çökenler bu sistemin başköşesinde ağırlanıyor.

Vurgun açığa çıktığında ise karşımıza hep o tanıdık tiyatro oyunu konuluyor. Bir dizi göstermelik tutuklamayla kamuoyunun gazı alınmaya çalışılıyor. Kameralar önünde kelepçe takılanlar, arkalarındaki koruma kalkanlarına güvenmeye devam ediyor. İktidar ise düzenin hukuk anlayışını adeta özetleyen bir yaklaşımla sözde vurgunla mücadele yasası çıkarıyor: “Parayı geri öde, cezadan kurtul!”

İşte kapitalizmin adaleti budur. Bir işçi hayatta kalabilmek için marketten bir paket bebek maması alsa günlerce hapis yatar, sicili lekelenir, hayatı kararır. Ama bir milyarder veya asalak bir şebeke milyonlarca dolarlık fon vurgunu yaptığında, paranın bir kısmını ya da tamamını geri ödediğinde cezadan yırtmasının önü açılır. Bu düzenin hukuku suçluyu cezalandırmak için değil, parası olanın paçasını kurtarması içindir.

Nitekim, yakın zamanda fabrikasındaki işçilere modern köleliğin yeni bir zinciri olarak çip takma cesareti gösteren Geçgel Holding için de aynısı yapıldı. Önce mal varlıklarına tedbir konuldu, sonra belli bir miktar parayı geri ödemesinin ardından tedbir kaldırıldı. Diğer birçok vurguncunun da aynı yolu izleyeceğine şüphe yok.

Kamuoyunda büyüyen tepkileri dindirmek için sözde fon vurgunundan kaynaklı 115 kişiyi tutukladılar ama hâlâ bu vurgunda kimlerin yer aldığını gösteren listeyi açıklamıyorlar.

Peki, bu vurgunlarda parası çarçur edilen, kandırılan, geleceği çalınan insanların paraları nasıl geri ödenecek? Orası tamamen belirsiz. Sistem, parayı çalanın paçasını nasıl kurtaracağına kafa yorarken, mağdur olanın parasının peşine düşmüyor.

Bu yaşananlar münferit birer dolandırıcılık vakası değil, kapitalist sistemin ta kendisidir. Bu düzen temelde emek hırsızlığı üzerine kuruludur. Fabrikalarda kapitalistlerin bizim ürettiğimiz artı-değere el koyması ile finans piyasalarında, fonlarda dönen büyük soygunlar aynı sistemden beslenir: Tüm zenginlikleri üreten emekçiler azgın bir sömürüyle yüz yüze kalırken, bir avuç asalak zenginliğine zenginlik katar. Fon soygunu da başkasının sırtından geçinmenin bir diğer yoludur. Kapitalist sistem tam da böyle işler... Süregiden krizin sırtımıza yüklenen faturasına şimdi bu fon krizinin ağır sonuçları eklenmiştir.

İşçi sınıfı ve emekçiler karşı karşıya kaldıkları sömürüye, baskıya ve soyguna karşı bir araya gelip örgütlenmediği sürece de olacak olan hep budur. Alanları, meydanları doldurmanın, sermayeyi ihya ederken bizleri kölece yaşam koşullarına mahkûm edenlerden hesap sormanın zamanı gelip geçmektedir.

Emeğin Kurtuluşu
insanlığın kurtuluşudur!

emeginkurtulusu.net

emeginkurtulus

0 506 597 1917

Adres:
Yukarı Mah. Yankı Sok.
Bayram Apt. No:9/2
KARTAL / İSTANBUL

e-mail:
kurtulusuemegin@gmail.com

Emeğin Kurtuluşu Sayı: 0091 *
Fiyatı: 20 ₺ * 1-15 Kasım 2026 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Kardelen Yoğungan *
Yayın Türü: Siyasi - Türkçe - haftalık - yaygın süreli *
EMEĞİN KURTULUŞU Basım Yayın Ltd. Şti. *
Yukarı Mah. Yankı Sok. Bayram Apt. No:9/2
Kartal / İstanbul
Tel: 0 (506) 597 1917 *
Baskı: Arslan Güneydoğu Gazetecilik Matbaacılık ve Kağıtçılık A.Ş. * Osmangazi Mah. 3143. Sok. No: 6/2
Esenyurt / İstanbul * Tel: 0 535 977 07 92

“Sansüre hayır, habere özgürlük” diyen binlerce kişi sokaklardaydı!

Basın ve ifade özgürlüğüne yönelik saldırılara ve son dönemde çok sayıda gazetecinin tutuklanmasına karşı basın, emek ve meslek örgütlerinin çağrısıyla binlerce kişi ülkenin dört bir yanında sokaklara çıktı. *“Sansüre hayır, habere özgürlük!”* şiarıyla düzenlenen eylemlerde, halkın haber alma ve gazetecinin haber verme hakkına sahip çıkılması çağrısı yapıldı. 10 ilde eş zamanlı düzenlenen eylemlerde, tutuklanan gazetecilerin isimleri tek tek okunarak *“Burada!”* diye haykırıldı. Eylemlerde, tutuklu gazetecilerin mesajları da okundu.

Yapılan ortak açıklamalarda gazetecilerin gözaltına alınması ve tutuklanması, medya kuruluşlarına kayyım atanması, internet sitelerine erişim engelleri getirilmesi ve sosyal medya hesaplarına yönelik sansür uygulamaları protesto edildi. Açıklamada şunlar denildi:

“Gazeteciliğin suç, gerçeğin tehdit, haberin sakıncalı sayıldığı; yalnızca gazetecilerin değil, itiraz eden herkesin sansür ve baskıyla karşı karşıya bırakıldığı bir düzene sessiz kalmayacağız. Televizyon kanallarına kayyım atanan, haber sitelerine erişim engellenen, habercileri tutuklanan, sosyal medya hesapları kapatılan, gazetecilerin adeta bir köle düzeninde çalıştırıldığı ve sosyal haklarının tırpanlandığı bir ülkede basın özgürlüğünden söz edilemez. Hemen her gün bir basın kuruluşunun ya da habercinin hedef hâline getirildiği, yaptıkları ya da yapmadıkları haberler nedeniyle gazetecilerin tutuklandığı, sosyal medya hesaplarının kapatıldığı, gazetecilerin açlıkla boğuştuğu bir ülkede demokrasiden de söz edilemez.”

Açıklamanın devamında gazeteciliğin halktan yana niteliğine vurgu yapılarak, *“İşçinin hakkı gasp edilirken, emekçinin direnişi bastırılırken, kadınlar şiddete uğrarken, gençler geleceksizleştirilirken, kamu kaynakları sermayeye aktarılırken bunları görünür kılmak gazeteciliğin kamusal sorumluluğudur.”* denildi.

Eylemlerin son döneme kıyasla oldukça kitlesel bir katılımla gerçekleşmesi, iktidarın baskı ve zorbalık politikalarına karşı büyüyen tepkinin yeni bir göstergesi oldu.

SINIF TAVRI

Susmayacağız!

Saray rejiminin pervasızlığının dozu giderek artıyor. Türkiye’de son dönemde basına yönelik eşi görülmemiş saldırılar, art arda gelen gazeteci tutuklamaları, haber sitelerine getirilen erişim engelleri ve medya kuruluşlarına atanan kayyımlar, meşruiyetini kaybetmiş bir iktidarın muhaliflerini sindirmek için başvurduğu azgın terörün göstergeleri.

Onlarca gazetecinin “Dezenformasyon Yasası” adı altında hapse atılması, muhalif televizyon kanallarına kayyım atanarak kapılarına kilit vurulması, sıradan bir “otoriterleşme” veya soyut bir “demokrasi eksikliği” sorunu değil. Ortada, kapitalist sömürü düzeninin ve onun temsilcisi olan saray rejiminin kendi suçlarını gizlemek için gerçekleri zifiri bir karanlıkla örtme ihtiyacının ürünü olan bir tablo var.

Peki ama neden şimdi ve neden bu kadar şiddetli bir sansür dalgası? Çünkü iktidarın ve bir avuç imtiyazlı dolandırıcının gizlemesi gereken devasa bir “vurgun mahalli” var. Eylül ayında patlak veren fon vurgunu ve bu vurgunun, devletin bizzat yol verdiği tarihsel bir servet transferi olması gerçeği orta yerde duruyor. İktidar, bu vurgundaki rolünü görünmez kılmak için, tıpkı daha önceki suçlarında olduğu gibi, muhalif basını susturmayı özel bir hedef hâline getirmiş durumda.

Sansür ve kayyım politikalarının son dönemde yoğunlaşmasının iktidar açısından bir diğer önemi ise ekonomik ve sosyal yıkıma, baskı ve zorbalık politikalarına karşı büyüyen öfkeye daha baştan gözdağı vermek ve gerçeklerin açıkça ortaya konulmasının cezalandırılacağını tüm topluma göstermek. Saray rejimi sömürü düzenini ayakta tutmak ve kendi iktidarını sürdürmek için attığı adımların er ya da geç fabrikalarda ve sokaklarda kitlesel bir öfke patlamasına yol açacağını herkesten iyi bilmektedir. Böyle bir patlamanın önüne geçmek için uyguladığı politikalardan biri de söz söyleme ve haber alma özgürlüğünü olabildiğince sınırlamak, az çok gerçeklerin peşinden gitmeye çalışan gazetecileri zapturapt altına almaktır.

Basının bütünüyle susturulması, televizyonlara kayyım atanması ve sosyal medyanın zapturapt altına alınması, ülkenin dört bir yanında yoksulluğa isyan eden emekçilerin birbirlerinden haberdar olmalarını engelleme çabasının da bir parçasıdır aynı zamanda.

Ancak 24 Ekim’de gerçekleşen eylemler iktidarın bu açıdan da işinin kolay olmayacağını göstermektedir. Basın meslek örgütlerinin çağrısıyla Türkiye’nin dört bir yanında “Artık Yeter! Nefes Alamıyoruz!” diyerek düzenlenen eylemler nispeten kitlesel bir katılımla gerçekleşmiş ve toplumun geniş kesimlerinden destek görmüştür.

Çünkü “nefes alamama” hissi, yalnızca haber yapması engellenen muhabirin, yazmaya çalışan gazetecinin değil; sefalet, yoksulluk ve sömürü kıskacında boğulan emekçi kitlelerin de ortak gerçeğidir.

İşçi sınıfı ve emekçiler, kendi mücadelelerini, hak taleplerini ve söz söyleme özgürlüklerini hedef alan bu saldırıların karşısında durmalıdır. İktidarın basın özgürlüğüne yönelik saldırılarının yalnızca tek tek tutuklanan, gözaltına alınan gazetecileri ve el konulan basın yayın organlarını hedef almadığının, aynı zamanda kendi hak ve taleplerine yönelmiş bir saldırı olduğunun bilinciyle hareket etmelidir. Basın-yayın organlarına yönelik baskıların, kayyım ve sansür uygulamalarının sona erdirilmesi ve tutuklanan muhalif gazetecilerin serbest bırakılması, işçi sınıfının söz, basın ve örgütlenme özgürlüğü taleplerinin ayrılmaz bir parçasıdır.

Baskı ve zorbalık rejimini dize getirecek olan, işçi sınıfının örgütlü mücadelesidir. Ekmeğimiz, emeğimiz ve özgürlüğümüz için sansür duvarını yıkma, örgütlü gücümüzü büyütme ve bu sömürü düzenini kökünden söküp atma zamanıdır!

Smart Solar direnişinin 22. gününde Enerji-Sen Genel Başkanı Süleyman Keskin ile konuştuk:

Smart işçilerini zafere taşımaktan başka bir yolumuzun olmadığını biliyoruz!

22 gündür süren Smart Solar direnişinin geldiği noktayı özetler misiniz?

Smart direnişimizin bugün 22. günü. 22 gündür burada ilk günkü kararlılıkla direnişimizi sürdürüyoruz. Yetki tespiti için çoğunluk sayısına ulaşmıştık. Asıl mesele yetkinin yazılacağı 2 Kasım günüydü. Şimdi bütün hazırlıklarımızı buna uygun yürütmeye çalışıyoruz. İşveren içeride örgütlülüğü kırmak için her türlü yalanı uydurmaya devam ediyor. Asıl niyetlerinin biz burada yetkiyi almış olsak bile içerde sendikasızlaşmaya yönelik olduğunu biliyoruz, buna dönük hamleler yürütmeye çalışıyorlar. Ama türlü yalanları karşısında işçi arkadaşlarımız hala birlik ve beraberliklerini koruyan bir noktada ilerliyorlar. Vardiya giriş ve çıkışlarında toplu giriş çıkışlar yapılıyor. Dışarda direnen arkadaşlarımıza sahip çıkıyorlar. Aynı zamanda burada defalarca dile getirmiştik; çeşitli hukuksuzluklar vardı, sendikal gerekçelerle toplu işten çıkışlar söz konusuydu. Bunlarla ilgili sonuçlar da adım adım hayata geçmeye başladı. Direnişin 21. gününde müfettişler geldi, içeride bir teftiş başlattılar. Önümüzdeki hafta içerisinde işten atılan işçi arkadaşlarımızla bir görüşme yapacaklar. En kısa süre içerisinde burada sendikal baskının da ortaya çıkacağı bir düzeneği ispatlamış olacağız. Biz işimize geri dönmek için, burada toplu iş sözleşme düzenini hayata geçirmek için artık gün sayacak bir vaziyete geldiğimize inanıyorum. Bir yandan da direniş dayanışmayla yürümeye devam ediyor. İşçi arkadaşlarımız kendi içlerinde kurdukları dayanışma ağıyla beraber burada nöbetlerini tutuyorlar. Günlük yemek sırasından tutun da gece burada yatmasına kadar herşey kolektif bir emekle yürünüyor. Önümüzdeki günlerde burada umuyorum ki birlik, beraberlik, kararlılık kısa süre içerisinde Smart işçilerine zaferi getirecek adımları da peşinden taşıyacaktır.

Smart direnişinin bölge işçi sınıfı için anlamı nedir?

Smart direnişinin bugün sadece bir organize sanayi bölgesi olan Aliağa gibi önemli bir bölgede değil, tüm memleketteki yürütülen direnişler açısından çok çok kıymetli bir noktada durduğunu düşünüyorum. Toplumsal muhalefetin durağanlaştığı bu dönemde sınıf mücadelesinin, yürütülen direnişlerin çokça öne çıktığı bir dönemi yaşıyoruz. Yaz aylarında Öğretmenler Sendikası'nın, Doruk Madencilik'te Bağımsız Maden-İş Sendikası'nın, Yunus Emre Termik Santrali'nde enerji işçilerinin mücadeleleri, bir yandan da üzerine burada Smart Solar işçilerinin yürütmüş oldukları direniş, memleketteki aslında sadece direnen işçilerin değil emeğiyle geçinmeye çalışan milyonlarca emekçinin gözünü kulağını diktiği ve buradan zafer haberlerini bekledikleri bir süreçteyiz. O yüzden sorumluluğumuzu biliyoruz, buradaki yürütülen direniş sadece 500 enerji işçisinin mücadelesi değil; bu memlekette emeğiyle çalışan milyonlarca işçinin, emeklinin mücadelesi aynı zamanda. Smart Solar işçisi kazandığı esnada yürütülen direnişlerin üzerine gelen kazanım haberlerinin ardından Smart Solar işçilerinin de zafer haberinin; hakkını aramaya çalışan işçinin, emekçinin daha da yüreklenmesi, güçlenmesi, haklarını talep etmesi açısından çok kritik bir noktada durduğunun farkındayız. Bu bilinçle beraber hareket etmeye çalışıyoruz. Bulunduğumuz bölgede belki enerji işçisi çok yok ama birçok farklı iş kollarına ait işyerleri var. "Smart Solar işçisi birlik olduysa, biz de birlik olabiliriz" sözlerini biz bulunduğumuz işyerlerinde şimdiden duymaya başladık. Ya da hayatı boyunca ilk defa sendikayla tanışan işçi arkadaşlarımız, başka işyerlerinde sendikal meseleler olduğu esnada onları can kulağıyla dinleyen bir noktaya gelmiş vaziyetteler. Bu direniş bir taraftan da sadece bir ekmek mücadelesi evet ama aynı zamanda memleketteki meselelere dair de işçi sınıfının birliğine dair de gözlerini başka bir pencereye açtıklarının da göstergesi. Bu kararlılıkla, bu sorumlulukla devam ettiğimiz sürece Smart işçilerini zafere taşımaktan başka bir yolumuzun olmadığını biliyoruz ve zaferi de kazanacağımızdan en ufak bir şüphemiz yok.

Okurlarımıza nasıl bir çağrı yapmak istersiniz?

Buradan gazeteniz aracılığıyla sesimizi duyacak olan bütün dostlara, okurlara şunu belirtmek isterim. Direnişe başladığımız ilk günden beri bir an olsun yalnız bırakmayan gazeteniz çalışanlarına öncelikle teşekkür ediyoruz. Gazetenizi iyi okuyan, Smart işçilerini duyan bütün okur arkadaşlarımızdan da beklentimiz birçok fabrikada, bulunduğu alanda Smart işçilerinin mücadelelerini anlatmaları, gözlerinin ve kulaklarının buradaki direnişte, işçilerle beraber olması gerektiğini, onlardan etrafındakilere aktarmasını talep ediyoruz. Yapılan etkinliklerde bugüne kadar bizi yalnız bırakmadınız, bundan sonra da yalnız bırakmayacağınızı da iyi biliyoruz. Ve bu dayanışma duygularıyla bütün dostlarımıza teşekkürü bir borç biliyoruz.

Sömürü ve ölüm işçinin kaderi değildir

Soma'da Ramazan, Halit, Kerim, Ömer, ve İsa; Zonguldak'ta ise Cengizhan, Murat ve Recep hayatını kaybetti. Sekiz insan, sekiz ayrı hayat… Geride kalan çocuklar, eşler, anne babalar ve tarifsiz bir acı. Her birinin yarım kalan hayalleri, sevdikleri ve bekleyen bir ailesi vardı.

Hayatını kaybeden arkadaşlarımızı anmak, ailelerinin acısını paylaşmak elbette sorumluluğumuz. Ancak her ölümün ardından başsağlığı mesajları yayımlayıp birkaç gün sonra hayatımıza devam etmek, bu ölümlerin önüne geçmiyor. Oysa bu ölümler kader değil, önlenebilir bir gerçektir. Gerekli önlemler alınmadığında, iş güvenliği ihmal edildiğinde ve insan hayatı kârın gerisine itildiğinde aynı acıları yaşamaya devam ediyoruz.

Peki, neden?

Çünkü içinde yaşadığımız düzende üretimin ve kârın büyümesi işçinin yaşamından daha öncelikli. İmbat Madencilik'in 2024 yılında yaklaşık 6 milyar TL üretimden net satış gerçekleştirdiği aktarılıyor. Bir yanda milyarlarca liralık üretim, diğer yanda hayatını kaybeden işçiler ve ücretlerin ödenmesine ilişkin sorunlar… Bu çelişkiyi sorgulamak zorundayız. Hiçbir üretim hedefi, hiçbir ekonomik kazanç insan hayatından daha değerli olamaz.

Soma ile Zonguldak arasında yüzlerce kilometre var ama yerin altında hayatını kaybeden işçiler aynı sınıfın mensupları. Üstelik bu ortaklık yalnızca maden işçileriyle sınırlı değil. Ücretini alamayan işçiyle, sendikalı olduğu için işten atılan, güvencesiz çalıştırılan işçiyle, iş güvenliği için mücadele eden işçi aynı sınıfsal gerçekliğin farklı sorunlarıyla karşı karşıya.

Bugün Smart Solar işçilerinin işe iade ve sendikal hakları için sürdürdüğü direniş de bu mücadelenin bir parçası. Sorunlarımız farklı görünse de emeğimiz, haklarımız ve geleceğimiz ortak. Birbirimizin mücadelesine sahip çıkmak, ortak kavgayı büyütmek, sınıf dayanışmasını güçlendirmek zorundayız.

Peki, nasıl bir gelecek istiyoruz?

İşçilerin her gün evlerinden çıkarken ölüm korkusu yaşamadığı, emeğinin karşılığını aldığı, bir yaşam mümkün değil mi? Elbette mümkün. Bunun için yalnızca bugünkü sorunlarla mücadele etmek değil, bu sorunları üreten düzeni de değiştirmeyi hedeflemek gerekiyor.

Sosyalizm dediğimiz şey, emeğin sömürülmediği, kârın insan hayatının önüne geçmediği ve üretilen zenginliğin toplumun ihtiyaçları için kullanıldığı bir gelecek mücadelesidir. Bu mücadele, bugün iş güvenliği, insanca ücret ve sendikal haklar için verdiğimiz mücadeleden ayrı değildir.

Soma'da da Zonguldak'ta da Smart Solar'da sorunlarımız ortak, çıkarlarımız ortak. Mücadelemizde ortak olmalı.

Artık birbirimizin cenazelerinde buluşmakla yetinmeyelim, Mücadelemizi birleştirelim. Emeğin özgürleştiği, emekçinin insanca yaşadığı bir gelecek için örgütlenelim.

Çünkü işçi sınıfının kaderi ölüm değildir. Bu kaderi değiştirecek olan, kendi örgütlü mücadelesidir.

Soma İmbat Madencilik'ten bir işçi

BAKIŞ

İklim mücadelesi sınıf mücadelesidir

COP31 adıyla düzenlenen Birleşmiş Milletler İklim Konferansı, bu yıl 9-20 Kasım tarihlerinde Antalya'da gerçekleştirilecek. AKP iktidarının ev sahipliğini üstlenmeye pek heveslendiği konferansa 200 ülkeden devlet başkanlarının, sermayedarların, sendika temsilcilerinin, uzmanların ve bürokratların katılması bekleniyor.

Zirve, her geçen gün derinleşen ve gezegenimizi yok oluşa doğru sürükleyen iklim ve çevre sorunlarına "çözümler bulmak" iddiasıyla düzenleniyor. Şu ana kadar 30 kez gerçekleştirilen, ancak bu sorunlara ilişkin somut ve kalıcı hiçbir adımın ortaya konulmadığı konferansın 31. toplantısında da "emisyonların azaltılması", "yeşil enerjiye adil geçiş", "iklim finansmanı" ve "katılımcı ülkelerin sorumlulukları" gibi başlıkların ele alınacağı söyleniyor.

Artık kangrenleşen küresel ısınma, su sorunu, kuraklık, sel felaketleri, gıda kıtlığı, mega yangınlar ve hava kirliliği gibi kapsamlı sorunlara karşı zirvede çözümler üretileceği iddiası elbette gerçeklikten uzak. Zira doğayı ve insan yaşamını ciddi biçimde tehdit eden bu sorunların kaynağında kapitalist sistemin işleyiş mantığı yatıyor. Kapitalist sistemin rekabete dayalı, anarşik yapısı içinde bir avuç kapitalistin daha fazla kâr elde etme hedefi belirleyicidir. Emek sömürüsü üzerinden yükselen bu düzende doğa da "benden sonra tufan" mantığıyla hoyratça kullanılır. Bu toplantıları örgütleyen kapitalistler ve onların devletleri, ortaya çıkan yıkımın bizzat sorumlularıdır.

COP31 toplantısının finansörleri bile de bu konuda yeterince fikir vermektedir. Akbelen Ormanı'nı talan eden Limak, Kazdağları'nı ve Cerattepe'yi yağmalayan Cengiz Holding başta olmak üzere, ülkenin dört bir yanında termik santraller, taş ocakları ve enerji yatırımları aracılığıyla doğa talanının aktörlüğünü üstlenen şirketler bu zirvenin sponsorları arasında yer alıyor. Yeşilin dolarından başka bir yeşile tahammülü olmayanlar, çevre ve doğa dostu olarak sahneye çıkarak suçlarını örtmeye çalışıyorlar.

Elbette zirve yalnızca "iklim sorununa çare bulma" görüntüsü vermek için düzenlenmiyor. Kapitalistler, bu zirveden de "yeşil yatırım", "karbon piyasası" ve "teknolojik dönüşüm" gibi başlıklar altında kârlarını artıracak kararlar çıkarmak ve anlaşmalar imzalamak istiyorlar.

İklim zirvelerinde büyük bir ikiyüzlülük sergilenirken yaratılan tahribatın faturasını tüm insanlık ama en çok da işçi ve emekçiler ödüyor. Bunun için çok uzağa gitmeden, son bir yılda yaşananlara bakmak bile yeterli: Milyonlarca emekçinin temiz suya erişememesi, gıda fiyatlarındaki artışlar, aşırı sıcakların yol açtığı ölümler, sel felaketlerinin ve orman yangınlarının yarattığı yıkım…

***

Gezegenin geleceğini tehdit eden ekolojik yıkımın önüne geçmek, özel mülkiyete dayalı kapitalist düzenin aşılmasını, üretimin ve toplumsal yaşamın kâr mantığından uzak, ekolojik sınırlar gözetilerek yeniden örgütlenmesini gerektiriyor.

Bu nedenle işçi sınıfı ve emekçiler, yalnızca yaşam ve çalışma koşullarını iyileştirmek için değil, doğanın, iklimin ve ekolojik dengenin kapitalist kâr hırsı uğruna tahrip edilmesine karşı da mücadele etmek zorunda. Doğanın sermaye birikiminin sınırsız bir nesnesi olmaktan çıkarılması tüm insanlığın geleceği açısından yaşamsal bir sorundur. Bu, emperyalist kuruluşların zirvelerinde alınacak kararlarla değil, ancak doğayı ve insan yaşamını kâr uğruna tahrip eden kapitalist düzene karşı mücadele ederek mümkündür.

Emeğimizi savunduğumuz kadar toprağımızı, suyumuzu ve yaşam alanlarımızı da savunmalıyız. Bunlar için mücadele eden bütün emekçilerle ortak mücadeleyi büyütmek, kendimizin ve çocuklarımızın geleceği için vazgeçemeyeceğimiz bir sorumluluktur.

Sincan Anadolu OSB'de Birleşik Metal-İş Sendikası'nın yetki aldığı Ulusoy Bakır'da iki işçi işten atıldı. İşten atma saldırısının ardından sendikalarıyla birlikte 27 Ekim itibariyle 16 gündür kapı önünde direnen işçilerle konuştuk...

"Kararlıyız, haklı olan biziz"

İşyerinde hangi sorunlara karşı sendikalaşmayı tercih ettiniz?

Haydar: En büyük sorun maaş düşüklüğü ve maaş farklarıydı. Örnek olarak 2 yıl bizden önce başlayan eleman bizden 20-30 bin TL fazla alıyordu. Biz yeni giren işçiler 35 bin TL gibi asgari ücretin bir tık üstünde maaşlar alıyorduk. Ayrımcılık (kemik kadro üstünlüğü) son bulsun istiyorduk.

Kadir: İşyerinde yaklaşık 2 yıl önce yetki alınmış, patron yetkiye itiraz etmişti. O sürede de birçok işçi işten atılmıştı. Mahkeme yetki kararını lehimize kesinleştirince (yaklaşık 4-5 ay önce) toplu sözleşme olması amacıyla ücret konusunun biz işçilerle bireysel olarak değil, hepimizi temsilen sendika ile yapılmasını tercih ettik ve işyerinde çalışmalarımızı hızlandırdık.

Örgütlenme süreciniz nasıl gelişti? İşyerinde neler yaşandı? Sendikal yetkinin alındığı bugünlerde hangi zorlukları yaşıyorsunuz?

Haydar: Örgütlenme zamanında yaptığımız çalışma sonucunda işyerindeki arkadaşları bilinçlendirmek için yaptığımız diyaloglar sonucu ben ve Kadir 5 Ekim' de işten çıkarıldık. Yasal haklarımız için davamızı sendika avukatı aracılığıyla açtık. İçerde yetki olmasına rağmen yapılan baskılar sonucu arkadaşlarda korku oluştu, baskılara daha fazla dayanamayarak işinden istifa eden arkadaşlar oldu. Anayasal hakkımızı çiğniyorlar ve üzerimizdeki baskıları artırıyorlar. *"İşten çıkarırız, İK departmanlarına isminizi veririz, iş bulamazsınız"* gibi tehditler savuruyorlar fabrika içinde işçilere.

Kadir: Anayasal hakkımızın olduğu bilincindeydik bu süreçte. Sendikanın konusunda bilgilendirmek amacıyla herkesle konuştuk. Olumlu geri dönüş yapan oldu, olumsuz geri dönüş yapanlar da oldu bu süreçte. Patron ve İnsan Kaynakları tarafından baskı yapıldı hep. Tehdit edildik, sonra da işten çıkarıldık. *"Başka fabrikalarda iş bulamazsınız İK gruplarına atarım"* gibi tehditler bu süreçte yönetim tarafından işçilere hep yapıldı.

Sendikalaşma süreci sonucu işten atıldınız. Önümüzdeki günlerde grev gerçekleşme ihtimali de masada... Bu süreçteki çalışmalarınızdan ve önümüzdeki dönem mücadele planınızdan bahsedebilir misiniz?

Haydar: Direnişimiz kapı önünde ve fabrika içindeki arkadaşlarımız aracılığıyla sürüyor. Biz kararlıyız, haklı olan biziz ve kazanmak için de elimizden geleni yapacağız.

Kadir: İşten atıldık, kapı önünde çadırımızı açtık. Grev ile ilgili bilgi işverene tebliğ edildi, 12 Kasım itibariyle de greve çıkacağız. Tüm işçileri haklarına sahip çıkmaya, birlik olmaya ve işçiler arasındaki dayanışmayı yükseltmeye çağırıyoruz.

Madencilerden Ankara yürüyüşü

Türkiye Maden İşçileri Sendikası üyesi İmbat Madencilik işçileri alacaklarının düzenli ödenmemesine karşı 27 Ekim günü Ankara'ya yürüyüş başlattı.

İşçiler Soma'da yaptıkları açıklamanın ardından Atatürk Caddesi'nden Hüseyin Özkılınç Caddesi'ne yürüdü ve polisin kurduğu barikatı aşarak yürüyüşlerini sürdürdü.

İşçilerin yürüyüşü 28 Ekim günü bir kez daha Manisa çıkışında kesildi. Polis işçilere biber gazı sıkarak yürümelerini engellemek istedi.

Kırkağaç Çamlık mevkiinde mola veren madenciler, yürüyüşlerini sürdürmekte kararlı olduklarını söyleyerek yaşananlara tepki gösterdi.

İmbat maden işçileri tüm engellere rağmen talepleri için eylemlerinden vazgeçmeyeceklerini ifade ediyor.

Sınıf hareketinden kısa kısa...

- Nakliyat-İş üyesi Hödlmayr Lojistik, Tüvtürk Araç Muayene işçilerinin grevi, Enerji-Sen üyesi Bursagaz, Smart Solar işçilerinin, TÜMTİS üyesi Mersin Limanı ve Özdağlı Lojistik işçilerinin, BMİS üyesi Panelsan ve BBCA Storex işçilerinin, Van Büyükşehir Belediyesi işçilerinin ve EMO çalışanı Nursemin Yıldız'ın direnişi sürüyor.

- İstanbul Tuzla'da bulunan Volvac Paketleme ve Gıda'da Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi 5 işçinin işten çıkarılması üzerine 26 Ekim günü direniş başladı.

- DİSK/Sosyal-İş üyesi A101 işçileri 16 Ekim günü ülke çapında 8 ayrı noktada gerçekleştirdikleri basın açıklamalarında taleplerini haykırdı.

- Gasp edilen hakları için 17 gün boyunca direnişlerini sürdüren Diyarbakır Şehir Hastanesi inşaat işçileri 17 Ekim günü yaptıkları basın açıklamasında direnişin kazanımla sona erdiğini duyurdu.

- Ücretleri gasp edilen ve işten çıkarılan Bursa NEV Hastanesi çalışanları 19 Ekim günü yaptıkları eylemle haklarını istedi.

- Kod 48 ile işten çıkartılan Manşetiz çalışanları 20 Ekim günü Nazım Hikmet Kültür Merkezi'nde basın toplantısı düzenledi.

- SES İstanbul Aksaray Şubesi, İstanbul Tıp Fakültesi Acil Cerrahi Bölümü'nde yaşanan sistematik tacize karşı 22 Ekim günü açıklama yaptı.

- Balçova Belediyesi'nde çalışan kamu emekçileri, üzerinden 7 ay geçmesine rağmen TİS'in imzalanmaması üzerine 23 ve 27 Ekim tarihlerinde tam gün iş bıraktı.

- DİSK'e bağlı Dev Turizm-İş Sendikası'nın çağrısıyla 25 Ekim günü Kadıköy'deki Calzone Burger önünde bir araya gelen öğrenci işçiler, ödenmeyen ücretlerine ve kötü çalışma koşullarına karşı eylem yaptı.

- Eğitim Sen İzmir Şubeleri 20 Ekim günü Bornova Cumhuriyet Meydanı'nda düzenlediği basın açıklamasında, Bornova'da okul içinde sendika yöneticilerinin gözaltına alınmasını protesto etti.

11 fabrikada TİS süreci başladı

MESS Grup TİS görüşmelerinin ön cephesi

Birleşik Metal-İş Sendikası ile MESS üyesi Schneider Elektrik, Hitachi ve GE Grid Solutions arasında, 11 fabrikada çalışan 1.660 işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi (TİS) görüşmeleri başladı. 1 Eylül 2026-31 Ağustos 2028 dönemini kapsayan sözleşme görüşmelerinin ilk toplantısında, üzerinde değişiklik önerilmeyen 20 madde kabul edildi.

BİSAM'ın düzenli olarak yayımladığı rapora göre, Ekim ayında dört kişilik bir ailenin yoksulluk sınırı 125 bin 606 liraya dayandı. Şirketler ise ücret artışlarını OVP'deki hedef enflasyon oranlarını dayanak göstererek sınırlamak isteyecekler. Oysa enflasyon ve vergi dilimlerinin baskısıyla sürekli eriyen ücretlerin insanca yaşamaya yetecek düzeye çıkarılması artık yalnızca bir talep değil, kaçınılmaz bir ihtiyaç. Bu nedenle ücret artışları sözleşmenin belirleyici başlıklarından biri olacak. Görüşmelerin 2027 yılı asgari ücretini belirleme süreciyle eş zamanlı ilerlemesi de bu başlığın önemini artırıyor.

2020'de yeniden MESS çatısı altına giren bu şirketler şimdilik ayrı hareket ediyor görünseler de, ihtiyaç duyduklarında sermayenin örgütlü gücünden yararlanacakları açık. İşçilerin karşısında yalnızca Türkiye'deki fabrikalar ya da yerel bir genel müdürlük değil, MESS çatısı altında birleşmiş küresel tekeller var. Bu nedenle metal işçilerinin sınıf dayanışmasını güçlendirmesi ve ortak hareket etmesi büyük bir önem taşıyor.

Bu sözleşmede kazanım elde etmenin yolu örgütlü, fiili ve meşru mücadeleden geçiyor. Önceki sözleşme dönemlerinde, grev ertelemesi adı altında uygulanan fiili yasakların aşılmasıyla metal işçileri kazanımlar elde edebildi. Bu deneyimden hareketle, uyarı eylemleri, yürüyüşler ve iş yavaşlatmalarla başlayıp üretimden gelen gücün kullanılmasına uzanan bir mücadele hattı bugünden kurulmalıdır. Zira MESS üyesi kapitalistlerin anladığı dil budur.

Başta MESS kapsamındaki işçiler olmak üzere sınıfın geniş kesimlerini harekete geçirecek ortak bir mücadele programı bu hattın bir parçası olmalıdır. Böyle bir program, metal işçilerinin örgütlü gücünü büyütürken, her sözleşme döneminde yeniden yaşanan döngünün aşılmasına ve diğer sektörlerdeki TİS süreçlerinin güçlenmesine katkı sağlayacaktır.

Elektromekanik fabrikalarındaki sözleşme süreçleri, hemen ardından başlayacak MESS Grup TİS görüşmelerinin de ön cephesi niteliğindedir. Bu süreçte elde edilecek kazanımlar ve yaşanacak kayıplar, Grup TİS görüşmelerine hangi güç dengesiyle girileceğini de etkileyecektir. Bu nedenle diğer metal fabrikalarındaki işçiler süreci uzaktan izlemekle yetinmemelidir. Ekonomik krizin ağırlaştığı ve grev hakkının kullanımının son derece sınırlı kaldığı koşullarda, 11 fabrikada çalışan 1.660 işçinin kazanımı on binlerce metal işçisinin ve tüm işçi sınıfının mücadelesine güç katacaktır.

KAVGANIN İÇİNDEN

11 sendikanın Kartal mitingi çağrısı üzerine…

Tutarlılığın ölçütü somut adımdır!

DİSK'e bağlı 16 sendika, 7 Ekim'de *"İşçi Sınıfını ve Dostlarını Mücadeleye Çağırıyoruz"* başlıklı bir açıklama yayımlamıştı. İşçi sınıfı ve emekçilerin yoğun bir ekonomik, sosyal ve siyasal saldırı dalgası altında açlık ve yoksulluğa mahkûm edildiği, zaten sınırlı olan demokratik haklarının ortadan kaldırılmaya çalışıldığı bir dönemde yapılan açıklama, emek örgütlerini ve toplumsal muhalefeti mücadeleyi büyütecek pratik adımlar için bir araya gelmeye çağırıyordu. Bölgesel ve merkezi mitinglerden, fabrikalarda üretimden gelen gücün kullanılmasına uzanan bir mücadele hattından söz eden çağrı, insanca yaşanabilir bir ücret, emeklilerin yaşam koşulları, vergi adaleti, işçilerin örgütlenme özgürlüğü önündeki engellerin kaldırılması, demokratik haklara yönelik saldırıların ve muhalif kesimlere dönük siyasi operasyonların durdurulması gibi talepleri ortak mücadelenin başlıkları olarak ortaya koyuyordu. Bu yönüyle çağrı önemliydi.

Çağrıyı daha da önemli kılan ise işçi sınıfı ve emekçilerin tarihsel ölçekte ağır bir yıkım ve saldırı dalgasıyla karşı karşıya olduğu, başta konfederasyonlar olmak üzere sendikaların ise bu saldırılara karşı tabiri caizse kılını bile kıpırdatmadığı koşullarda toplumsal muhalefetle ve diğer emek örgütleriyle ortak bir mücadele iddiası taşıyor olmasıydı. Üstelik bu çıkış, söz konusu atalet tablosunun bir parçası olan DİSK içinden geliyordu. Açıklamanın, bu ortaklığın nasıl kurulacağına ve hangi ilkeler üzerinden ilerleyeceğine ilişkin somut bir çerçeve sunmaması önemli bir eksiklikti. Buna rağmen gazetemiz, sınıf hareketinin içinde bulunduğu koşullar açısından bu gelişmeyi barındırdığı yapısal sorunlara karşın olumlu bir gelişme olarak değerlendirdi. Ancak geçen sayıda konuyu ele alan yazımızda da vurgulandığı gibi, *"yapılan çağrının ve çabanın tutarlılığını, samimiyetini ve iddiasını belirleyecek olan, bu konuda atılacak somut adımların neler olacağı ve nasıl hayata geçirileceği"* idi.

Ne var ki 7 Ekim çağrısının üzerinden fazla zaman geçmeden, 16 sendikadan 11'i 29 Kasım'da Kartal'da bir miting düzenleme kararı aldıklarını duyurdular. İlk bakışta mücadeleyi büyütme yönünde atılmış somut bir adım gibi görünen bu kararın alınış biçimi ise ilk çağrının ortaya koyduğu ortak mücadele iddiasını tartışmalı hâle getirdi.

Sorun yalnızca emek örgütlerinin ve sosyalist yapıların sürece dahil edilmemesi, ortak bir mücadele zemini yaratmak üzere gerekli görüşmelerin yapılmaması değildi. İlk çağrıya imza atan 16 sendikadan beşinin ikinci çağrıda yer almaması da açıklanmaya muhtaç bir durumdu.

Böylece başlangıçta konfederasyonlardan bunlara bağlı sendikalara, meslek örgütlerinden kadın örgütlerine, çevre örgütlerinden bağımsız sendikalara kadar geniş bir kesimi kapsama iddiası taşıyan bu girişim DİSK'e bağlı sendikalarla sınırlı bir miting çağrısına daraltılmış oldu. Üstelik ilk çağrıya imza atan beş sendikanın neden Kartal mitingi çağrısının dışında kaldığı, hangi tartışmaların yaşandığı ve hangi görüş ayrılıklarının ortaya çıktığı hâlâ belirsizliğini koruyor. Ne çağrıyı yapan sendikalardan ne de 29 Kasım mitingini duyuran kurumlardan bu sorulara yanıt veren doyurucu bir açıklama geldi.

Çağrıdan bu yana geçen kısa süreçte yaşananlar bir kez daha göstermektedir ki bugün değişik çevreler nezdinde sıkça tartışılan sınıf hareketi içinde "mücadeleci bir merkez inşa etme" sorunu, merkezinde bürokratik anlayışların ve aynı çizgide oluşumların bulunduğu girişimlerle çözülemez. Bu çevrelerin yaptığı çağrılar, mücadeleyi ileri taşıyacak olanaklar barındırdıkları ölçüde desteklenebilir, bu tür geniş birlikteliklerin yarattığı imkânlardan sınıf hareketini ileri çekmek için yararlanılabilir. Ancak bunun başarılması bile sendikalara hâkim olan bürokratik anlayışlarla hesaplaşmadan, işçi sınıfının tabandan örgütlenmesini ve kendi mücadele dinamiklerini açığa çıkarmadan mümkün değildir.

Yamanacak bir bütçe yok!

Yıkılacak bir düzen var!

> Bizim emeğimizle, alın terimizle yaratılan toplumsal servetin holdinglere, tefecilere, fon vurgunculara, silah tüccarlarına peşkeş çekilmesini engellemenin tek yolu vardır: Kapitalist üretim ilişkilerini yerle bir etmeyi hedefleyen devrimci sınıf mücadelesini, emeğin kurtuluşu mücadelesini yükseltmek! Kaynakların ranta, faize ve savaşlara değil; toplumun eğitim, sağlık, barınma gibi gerçek insani ihtiyaçlarına ayrılacağı bir ekonomi ancak, sermayenin sınıf diktatörlüğünün dağıtılarak, bir işçi-emekçi iktidarının kurulmasıyla mümkün olacaktır.

Burjuva siyaset sahnesinin geleneksel yıl sonu perdesi, 2027 yılı merkezi yönetim bütçe teklifiyle TBMM koridorlarında bir kez daha açıldı. Cumhurbaşkanı Yardımcısı Cevdet Yılmaz tarafından "istikrar, refah ve dayanıklılık" gibi süslü kavramlarla açıklanan 2027 bütçe teklifi, 27 trilyon 276 milyar liralık devasa bir harcama programını ve 3 trilyon 868 milyar lirayı aşan bütçe açığını barındırıyor. Rakamların üzerine örtülen şalı çekip aldığımızda ise, karşımızda duran taslak sıradan bir mali planlama değil. Bu taslak, işçi sınıfının alın teriyle var edilen toplumsal zenginliğe kapitalist devlet tarafından yasal yollarla nasıl el konulduğunun; bu muazzam kaynağın yeniden kapitalistlere ve burjuva diktatörlüğünün baskı mekanizmalarına nasıl peşkeş çekildiğinin çıplak bir itirafıdır. Giderek derinleşen yoksulluğun ortasında patlak veren fon vurgunu da eklendiğinde, yasal soygun ile gayrimeşru yağmanın sermaye düzeninde nasıl etle tırnak gibi iç içe geçtiği çok daha net anlaşılmaktadır.

2027 Bütçesi'nde vergi soygunu

Kapitalist devletin çarkları, ağırlıklı olarak işçi ve emekçilerden zorla kopardığı vergilerle döner. 2027 bütçesinde hedeflenen 19 trilyon 906 milyar liralık toplam gelir beklentisinin yüzde 85'i de doğrudan vergi gelirlerine dayanmaktadır.

Bununla birlikte saray rejimi, Orta Vadeli Program (OVP) aracılığıyla 2027 yılı sonu enflasyon hedefini yüzde 21 olarak ilan etmişken, vergi gelirlerindeki artış oranını yüzde 35,6 olarak belirlemiştir. Bu açık çelişki, devletin kendi açıkladığı enflasyon rakamlarına inanmadığının ve aradaki farkı doğrudan işçi sınıfı ve emekçilerin cebinden finanse edeceğinin acımasız bir göstergesidir. "Enflasyonla mücadele" bahanesiyle emekçilere sefalet zamlarını ve yoksulluğu dayatan sermaye iktidarı, öte yandan kendi vergi gelirlerini yüzde 35'in üzerinde artırarak işçi ve emekçilerin sofrasındaki son lokmayı da gasp etmeyi hedeflemektedir.

Vergi yükünün sınıfsal dağılımı ise sömürünün vahşi boyutunu gözler önüne sermektedir. 5 trilyon 681 milyar lira Katma Değer Vergisi (KDV), 3 trilyon 284 milyar lira Özel Tüketim Vergisi (ÖTV) gibi, zengin ile yoksulun tüketim sırasında eşit oranda ödediği adaletsiz dolaylı vergilerden toplanacaktır. İşçilerin maaşlarından daha ellerine geçmeden kesilen gelir vergisi 5 trilyon 533 milyar liraya ulaşacaktır. Dev şirketlerden, holdinglerden ve bankalardan toplanması beklenen Kurumlar Vergisi ise sadece 2 trilyon 223 milyar liradır. Yani işçi ve emekçilerin sırtındaki gelir vergisi yükü kapitalistlerin ödeyeceği vergiyi neredeyse iki buçuk kat aşmıştır.

Milyonlarca emekçi vergi cenderesinde nefessiz bırakılırken, sermaye sınıfı ise korunup kollanmaktadır. "Muafiyet", "istisna" ve indirim" gibi süslü kavramlar altında tam 4 trilyon 900 milyar liralık vergi gelirinden, yani kapitalistlerin devlete ödemesi gereken devasa bir meblağdan da tek kalemde vazgeçilmektedir.

Ücretlerin “asgari ücrete kadar olan kısımdan vergi alınmaması” uygulaması da bu sömürü çarkının en ikiyüzlü dişlilerinden biridir. 2027 bütçesindeki bu istisna kalemi, 1 trilyon 460 milyar liralık bir tutara denk gelmektedir. Yoksulluk sınırının yüz bin liraya dayandığı ve mevcut asgari ücretin açlık sınırının dahi altında kaldığı bu sömürü düzeninde, bu vergiden vazgeçilmesi işçinin refahını zerre kadar artırmamaktadır. Devlet bu vergiyi almadığında, işçinin net geliri insani bir yaşam seviyesine çıkmamakta; yalnızca kapitalistlerin işçilik maliyetleri ve devlete olan yükümlülükleri azaltılmaktadır. Daha trajik olanı ise, burjuva devletin sermaye lehine vazgeçtiği bu 1,46 trilyon liralık “kayıp”, KDV ve ÖTV gibi dolaylı vergilerle yine işçi sınıfının ve emekçilerin sırtına yüklenmektedir. Kısacası bu uygulama, sömürüyü derinleştiren ve patronları fonlayan dolaylı bir teşvik mekanizmasına dönüştürülmüş durumdadır.

Kan emici rant ve faiz devleti

2027 bütçesinde 3 trilyon 868 milyar lira olarak hedeflenen bütçe açığının temel nedeni, faiz lobilerine ödenecek olan 3 trilyon 975 milyar liralık kaynaktır. Bütçenin yaklaşık yüzde 15’ini yutan bu astronomik rakam, yıllık yaklaşık 71 milyar dolara denk gelmektedir. Yani sermaye iktidarı, her 24 saatte bir, işçi sınıfının alınteriyle üretilmiş 11 milyar lirayı, yerli ve yabancı finans kapitalistlerinin, bankaların ve tefecilerin kasasına aktarmaktadır. İşçiye, emekliye, atanamayan öğretmene veya depremzedeye “kaynak yok” diyerek kemer sıkmayı dayatan iktidar; yoksullukla mücadele ve sosyal yardım bütçesinin 5 katını bir avuç tefeciye ödeyeceği faize ayırmaktadır.

Burjuva devletin yasalarla yürüttüğü bu ekonomik şiddet politikasına, sermaye düzeninin karanlık dehlizlerinde organize edilen gayrimeşru bir talan eşlik etmektedir. Patlak veren fon vurgunu, kapitalizmin yaşadığı çürüme ve kokuşmanın en net özetidir.

Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, 2025 Kasım’ında, bazı fonlar üzerinden haksız manipülasyonlar yapıldığını bildiklerini açıklamıştır. Bu itiraf, devlet aygıtının bu yasa dışı sermaye transferine nasıl seyirci kaldığını, suçluları nasıl himaye ettiğini açıkça kanıtlamaktadır. Milyarlarca liralık haksız kazancı ceplerine indiren spekülatörler hiçbir ceza almadan servetlerine servet katarken, bu vurgunun tetiklediği ekonomik krizin faturası da acımasız vergi politikalarıyla yine emekçi halka kesilmektedir.

Krizi yönetmek için baskı rejimine yatırım

Saray rejimi ve kapitalistler, milyonlarca emekçiyi sefalete ve açlığa mahkûm ederken, biriken öfkenin er ya da geç bir toplumsal patlamaya dönüşeceğinin elbette farkındadır. Bu tarihsel korku,

bütçede devletin zor aygıtlarına ve ideolojik manipülasyon araçlarına ayrılan trilyonlarca liralık kaynakta da kendisini ele vermektedir.

2027 bütçesinde güvenlik aygıtlarına ayrılan toplam bütçe 3 trilyon 454 milyar liraya fırlamıştır. Yalnızca Millî Savunma Bakanlığı’nın payı yüzde 86,2 oranında bir artışla 1 trilyon 533 milyar liraya çıkarılmıştır. Emniyet Genel Müdürlüğü için 523,6 milyar lira, Jandarma Genel Komutanlığı için ise 370,7 milyar liralık ödenek tahsis edilmiştir. Silahlanmaya ve baskı aygıtına yatırılan bu akıl almaz meblağlar; yalnızca dış politikadaki emperyalist heveslerin değil, aynı zamanda içeride yükselmesi muhtemel toplumsal hareketleri zorbalıkla bastırma hazırlığının da ifadesidir.

Açlık sınırında yaşayan işçilerin bilinçlerini uyuşturmak, yoksulluğu “kader” olarak kabullendirmek ve sınıfsal öfkeyi şükür kültürüyle yatıştırmakla görevli olan Diyanet İşleri Başkanlığı’nın bütçesi ise yüzde 31,4 oranında artırılarak 229,1 milyar liraya ulaşmıştır. Saray rejiminin en büyük ideolojik aygıtlarından biri olarak işlev gören Diyanet, yalnızca 193,6 milyar liralık astronomik personel gideriyle bile birçok icracı bakanlığın bütçesini tek başına ezip geçmiştir. Kapitalist devlet işçiyi polis copuyla tehdit ederken, diğer yandan din tacirliği ile sömürü düzenini meşrulaştırmaya çalışmakta ve buna trilyonlar harcamaktadır.

Yamanacak bir bütçe yok! Yıkılacak bir düzen var!

2027 bütçesi saray rejiminin, iflas eden ekonomi politikalarının ve kapitalistlerin kâr hırsının faturasını son kuruşuna kadar işçi ve emekçilere kesmek istediğini göstermektedir. Basit bir “yanlış ekonomik tercih” ya da “kötü yönetim” sorunu değildir bu. Sorun; üretim araçlarının mülkiyetini tekelinde tutan burjuvazinin, kendi sınıf çıkarlarını koruyup kollayan, sömürücü bir organizasyon olan devleti kullanmasıdır.

Bizim emeğimizle, alın terimizle yaratılan toplumsal servetin holdinglere, tefecilere, fon vurgunculara, silah tüccarlarına peşkeş çekilmesini engellemenin tek yolu vardır: Kapitalist üretim ilişkilerini yerle bir etmeyi hedefleyen devrimci sınıf mücadelesini, emeğin kurtuluşu mücadelesini yükseltmek! Kaynakların ranta, faize ve savaşlara değil; toplumun eğitim, sağlık, barınma gibi gerçek insani ihtiyaçlarına ayrılacağı bir ekonomi ancak, sermayenin sınıf diktatörlüğünün dağıtılarak, bir işçi-emekçi iktidarının kurulmasıyla mümkün olacaktır.

Avrupa'da kabaran isyan dalgası grevlerle büyüyor

Eylül-Ekim aylarında Fransa başta olmak üzere birçok Avrupa ülkesinde kitlesel eylemlere tanık olundu. Gençlik kitlelerinin belirgin bir ağırlık taşıdığı eylemli süreçte işçi ve emekçiler de yerlerini alıyorlar. Zira "demokratik", "müreffeh", "sosyal" Avrupa kapitalizmi artık gençliğe ve emekçilere "belirsiz" bir gelecekten başka bir şey sunamıyor. Buna isyan edenleri ise baskı ve zorbalıkla bastırmaya çalışıyor. Türkiye'de alışık olduğumuz polis zorbalığı Avrupa sokaklarında da kendini ortaya koyuyor.

Hegemonya savaşları, militarizm, silahlanma, sosyal kazanımların gasp edilmesi, savaş bütçelerinin artırılması kapitalist devletlerin temel gündemini oluşturuyor. Bu ise eğitim, sağlık, barınma gibi temel hizmetlere erişimi daha maliyetli hale getiriyor. Enflasyon artarken ücretlerin sabit tutulması sorunu derinleştiriyor.

Egemenlerin içine girdiği savaş hazırlıkları birçok devletin temel politikalarını belirlemeye başladı. Bu ise çalışma sürelerinin uzatılması, sosyal hakların kısıtlanması, demokratik hak ve özgürlüklerin gasp edilmesi, faşist partilerin güçlendirilmesi vb. anlamına geliyor.

Giderek ağırlaşan bu tabloya ilk itirazlar gençlik kitlelerinden yükseldi. İşçi sınıfı, emekçiler ve göçmenler de peyderpey mücadeleye katılmaya başladılar.

Emperyalist-kapitalist sistemin ürettiği sorunlar küresel olduğu ölçüde eylemler de birçok ülkeye yayıldı. Fransa, İtalya, İspanya, Portekiz, Almanya, Arnavutluk, Belçika, Sırbistan gibi ülkelerde sokaklar ısındı. Her ülkede özgün sorunlardan patlak verse de, genelde işçilerin, emekçilerin, gençlerin, kadınların, göçmenlerin sorunları temel noktalarda kesişiyor. Bu ise enternasyonal bir mücadele hattı örmenin imkânlarını artırıyor. Nitekim İspanya ve Portekiz'de gençlik ve emekçiler eylemleri ortaklaştırma yönünde ilk adımları attılar.

Kasım, genel grevler ayı olacak

Bu kez çatışmanın kolay yatıştırılmayacağı, gençlik ve emekçilerin taleplerinden vazgeçmeyeceği görülüyor. Nitekim ikinci dalga eylemler için hazırlıklar başladı.

Kapitalist sınıfın temsilcisi hükümetlerin esnemesi ise kolay değil. Ellerinde kaynak olmadığı için değil, o devasa kaynakları sermayeye ve savaşa ayırdıkları için. Macron yönetiminin Fransa'da olağanüstü hâl ilan etmesi, sokağa çıkma yasakları, binlerce çocuğun gözaltına alınması, sermaye medyasının mücadeleye saldırması, yer yer faşistlerin sahaya sürülmesi bunu anlatıyor.

Kasım ayında yapılması planlanan genel grevlerde işçi sınıfı, emekçiler ve gençlik mücadele alanlarında buluşacaklar. Eylemlerde anti-kapitalist ton da belirginleşmeye başladı. Sosyal sorunlara, eşitsizliğe, silahlanmaya, savaşa ve faşizme karşı tepkilerin kesiştiği noktada, tüm oklar emperyalist-kapitalist sistemi gösteriyor.

* Fransa'da sendikalar Eylül ve Ekim aylarındaki eylem dalgasının ardından daha örgütlü bir biçimde harekete geçiyor. 5 Kasım'da düzenlenecek genel grev için ülkenin en önemli sendikal ittifakı (CGT, CFDT, FO, UNSA ve FSU'dan oluşuyor) ortak bir bildiriyle çağrı yaptı.

* İspanya ve Portekiz'de genel grev için hazırlıklar başladı. İspanya'nın en büyük iki konfederasyonu CCOO ve UGT, 11 Kasım için 24 saatlik genel grev ilan etti. CCOO Genel Sekreteri, Portekizli sendikalarla görüşmeler yürüttüklerini ve Portekiz'in de katılımıyla eylemi tarihi bir "İberya Genel Grevi" haline getirmeyi hedeflediklerini açıkladı.

* Belçika'da planlanan genel grev 17 Kasım'da yapılacak. Eylem çağrısı sendikal cepheler ve Fransızca Konuşan Öğrenciler Federasyonu (FEF) tarafından yapıldı.

* İtalya'da 20 Kasım 2026'da düzenlenecek genel grev, faşist Meloni hükümetine karşı kitlesel bir karşı çıkış niteliği de taşıyacak.

Öğrencilerin Ekim ayında düzenlediği "Meloni'ye hayır!" şiarlı gösterilere kolluk kuvvetleri saldırmış, gençler direnişle karşılık vermiş ve işçi sınıfı sahneye çıkmıştı. Genel grev çağrısını İtalya'nın en büyük işçi sendikası CGIL ile birlikte taban sendikaları (USB ve CUB) koordinasyonu yaptı. Grevin ülke genelinde etkili olması bekleniyor.

Sadece Avrupa'ya değil dünyanın birçok ülkesine de yayılan eylem dalgasını, insanlığın silahlanma, sefalet, faşizm, savaş ve soykırım üreten kapitalist sistemle yola devam edemeyeceğinin somut göstergesi saymak gerekiyor.

Biz sustukça onlar büyüyor!

Sermayeyi değil gücümüzü büyütelim!

Fabrikalarda, işyerlerinde yaşadığımız en büyük sorunlardan biri baskı ve mobbing. Sorun ilk işe girerken başlıyor. “Evli misin?”, “Evlenmeyi düşünüyor musun?”, “Çocuk var mı?” yoksa “Çocuk düşünüyor musun?” gibi... Hemen ardından “Bu yoğun tempoda çocuk hastalandı, bırakacak yer bulamadım gibi gerekçelerle izin istemeye gelme” diyen tehditli konuşmalarla devam ediyor. Kriterlere uygunsan işbaşı yapabiliyorsun.

Hatırlanırsa, büyük çoğunluğu kadın işçilerden oluşan Novamed fabrikasında kadınların hamile kalması bile sıraya konulmuştu. Sırası belirlenen kadın belirlenen ayda hamile kalmadıysa sırası geçiyor, bir dahaki sıralamayı beklemesi gerekiyordu. Bu ve benzeri baskı yöntemleri hemen tüm işyerlerinde karşımıza çıkıyor.

Plascam fabrikasında bir kadın işçi doğum izni biter bitmez işten atıldığını öğrenmişti. Demirören Medya’da, Amazon’da kadınlar hamile oldukları anlaşılınca işten çıkarıldılar. DIGEL Tekstil’de tuvalet sürelerinin not edilmesi, Smart Solar’da hamile kadınlardan ultrason kaydı istenmesi gibi yöntemler uygulanıyor.

Dardanel fabrikasında da işçiler benzer sorunlar yaşıyor. Yanlarında su ve yiyecek getirmeleri yasak. Suyu gizli içiyorlar. İşçi kadınlar çocuklarına, kardeşlerine kendi yemeklerinden artırdıkları meyve, tatlı vb. götüremiyorlar. En onur kırıcı uygulamalardan biri de çantalarının aranması. Kadın güvenlik görevlisi olmadığı için işçi kadınlar birbirlerinin çantasını aramak zorunda kalıyor. Kendi yerlerine birisini bulmadan tuvalet ihtiyaçları için çıkamıyorlar.

Entes Elektronik fabrikasında regl döneminde kendi aralarında ped alışverişi yapan kadınlar hakkında tutanak tutuldu.

Panasonic fabrikasında da benzer durumlar yaşanıyor. İşçi kadınların tuvalet süreleri dakika dakika takip ediliyor. Gün içinde kaç kez gittiği kayıt altına alınıyor. İki kadının aynı anda lavaboya gitmesi yasak. Molalardan yarım saat önce ve sonra da lavaboya gitmek yasak.

Fabrikalarda konuşmak yasak, tuvalet ihtiyacı sınırlı, regl dönemi izin yok. Evlenmek, hamile kalmak yasak. Hasta olsan da, çocuğunu bırakacak yerin olmasa da üretime devam etmek zorundasın. Kadınların çoğu zaten daha düşük ücretlerle, daha kötü koşullarda ve güvencesiz olarak çalışıyor. Bunlara hakaret, küçük görme, kimi zaman taciz ve benzeri aşağılayıcı sorunlar ekleniyor.

Sorunlar saymakla bitmiyor. Sermaye düzeninin tek derdi üretimin aksamadan tıkır tıkır işlemesi, çarkların bir saniye bile durmaması. İşçileri makinelerin bir parçası olarak görüyorlar ve kâr oranlarını artırmak için cinsiyetçi uygulamalardan faydalanıyorlar.

Bu şiddetin, baskının, sömürünün ve mobbingin kaynağı sermaye düzenidir. Biz bu düzene karşı sessiz kaldıkça onlar büyüyor. Baskı artıyor, sömürü derinleşiyor. Mobbinge, baskıya ve sömürüye karşı birleşelim. Sermayeyi değil gücümüzü büyütelim.

KAVGANIN YARISI

Şiddet düzenine karşı mücadeleye!

Kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri toplumun kanayan yarası olmaya devam ediyor. Ülkemizde her iki kadından biri yaşamının bir döneminde şiddete maruz kalıyor. Şiddet en çok psikolojik biçimde ortaya çıkarken bunu fiziksel, cinsel, sözlü, ekonomik ve dijital şiddet izliyor. Ve kadınlar şiddete en çok yakınları tarafından hane içinde maruz kalıyor. Kadına yönelik şiddetin en ağır biçimi olan kadın cinayetleri de artmaya devam ediyor.

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu’nun verilerine göre, Eylül ayında 28 kadın cinayeti işlendi, 19 kadın ise şüpheli şekilde yaşamını yitirdi. 2026 yılının ilk dokuz ayında en az 225 kadın öldürüldü.

AKP iktidarı, toplumda infial yaratan her kadın cinayetinin ardından şiddete karşı “sıfır tolerans” gösterdiğini iddia ediyor. Ancak şiddet ve cinayetler artmaya devam ediyor. Bu tablonun ortaya çıkmasında AKP iktidarının 25 yıldır izlediği politikaların önemli bir payı bulunuyor.

AKP iktidarı, bu süre boyunca kadınları ikincil konumda gören söylem ve politikalarını kesintisiz biçimde sürdürdü. Şiddet uygulayanların sırtını sıvazlayan haksız tahrik ve iyi hâl indirimleri de bu tabloyu besledi. Kadına yönelik şiddetle mücadeleyi hedefleyen İstanbul Sözleşmesi’nden çıkıldı. Son olarak, bir yandan sermaye sınıfının çıkarları doğrultusunda doğurganlığı artırmayı, diğer yandan itaatkâr bir toplum yaratmayı hedefleyen “Aile On Yılı” politikalarıyla kadınlar üzerindeki baskı daha da sıkıştırıldı. Bunlara her geçen gün ağırlaşan ekonomik sorunlar ile toplumsal çürüme ve yozlaşmanın yarattığı sorunlar eklendi.
Tüm bunlar kadınların yaşam koşullarını ağırlaştırırken, şiddetin tırmanmasına da zemin hazırladı.

Ancak AKP iktidarının son 25 yılda izlediği dinci-gerici politikalarla kadınlar üzerindeki baskı ve şiddet derinleşmiş olsa da, kadına yönelik şiddet AKP iktidarıyla başlamadı. Sorunun kökleri çok daha derinlerde yatıyor. Bu kökler sınıflı toplumların ortaya çıkışına kadar uzanıyor.

Kendinden önceki sömürü düzenlerinin ardından burjuvazinin düzeni “özgürlük, eşitlik ve kardeşlik” söylemleriyle ortaya çıktı. Buna rağmen baskı ve şiddetten beslenerek var oldu. Sömürü ve eşitsizliğin sürmesi için şiddet egemenlerin en temel silahı olarak kullanılırken, kadınlar da bundan payını fazlasıyla aldı.

Emperyalist-kapitalist sistemin savaş ve saldırganlık politikalarının tırmandığı, krizin derinleştiği bu süreçte dünya çapında olduğu gibi ülkemizde de şiddet politikaları tırmanıyor. Kadınlar bu politikalardan en fazla etkilenen kesimi oluşturuyor.

Eğer kadına yönelik şiddet bireysel değil toplumsal bir sorunsa, bu şiddetin son bulması, öncelikle onu yaratan toplumsal koşulların ortadan kalkmasıyla, yani sömürüye dayalı bu sistemin son bulmasıyla mümkündür. Ancak kadını-erkeğiyle şiddete karşı mücadele bugünden yarına ertelenemez bir sorumluluktur. Son derece yaşamsal bir sorun haline gelen kadına yönelik şiddete karşı, kadınlar başta olmak üzere tüm işçi ve emekçilerin mücadele etmesi şarttır.

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü’nün yıl dönümünde bir kez daha çağrımız; başta kadınlar olmak üzere tüm işçi ve emekçiler olarak kadına yönelik şiddete, buna kaynaklık eden toplumsal sisteme ve yürütücü gücü olan AKP iktidarının politikalarına karşı her alanda mücadeleyi örgütleyelim, dayanışmamızı büyütelim. Geleceğimizi kazanmak, “yaşamın yarısı” olan kadınların eşitliğini ve özgürlüğünü savunmaktan ve bunun için mücadele etmekten geçiyor.

Ekim Devrimi yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor!

Bugün dünyamız emperyalist-kapitalist sistemin yol açtığı savaşlar, yoksulluk, açlık, göç, çevre yıkımı ve toplumsal bunalımlarla sarsılıyor. Avrupa'da ve dünyanın dört bir yanında işçiler, emekçiler, gençler ve kadınlar bu yıkıma karşı başka bir dünya arayışıyla mücadele ediyor.

Kapitalizm, derinleşen krizleriyle insanlığı her geçen gün daha büyük felaketlere sürüklüyor. Savaşlar yaygınlaşıyor, eşitsizlikler derinleşiyor, yaşam koşulları ağırlaşıyor. İnsanlığın önünde tarihsel bir yol ayrımı duruyor: Ya barbarlığın karanlığına sürüklenmek ya da sömürüden ve baskıdan arınmış yeni bir dünya kurmak!

İşte 109 yıl önce Rusya'da gerçekleşen Büyük Ekim Devrimi, bu arayışın tarihsel yol göstericilerinden biri olmaya devam ediyor. İşçi sınıfına, emekçilere ve ezilen halklara sömürü, baskı ve savaş düzeninden kurtuluşun mümkün olduğunu gösteriyor. Yalnızca kurtuluşun hayalini değil, onu gerçekleştirecek devrimci iradeyi de ortaya koyuyor.

***

Devrim öncesi Rusya'da Çarlık rejimi, toplumun üzerine çökmüş ağır bir baskı düzeniydi. Toprakların büyük bölümü toprak sahibi soyluların ve varlıklı köylülerin elindeydi. Yoksul köylüler başkalarının topraklarında çalışarak yaşamlarını sürdürmeye uğraşıyor, açlık ve yoksullukla boğuşuyorlardı.

Kentlerdeki işçilerin koşulları da farklı değildi. Fabrikalarda günde 12-14 saate varan sürelerle çalışan işçiler, düşük ücretler, ağır çalışma koşulları ve sefalet içinde yaşıyorlardı. Ekonomik sömürüye siyasal baskı eşlik ediyordu. Demokratik haklar ve özgürlükler son derece sınırlıydı. İşçilerin örgütlenmesi engelleniyor, sendikal faaliyetler baskı altına alınıyor, grevler ve kitlesel eylemler suç sayılıyordu. Düşüncelerini açıklamak, gösterilere katılmak ve mevcut düzene itiraz etmek ağır yaptırımlarla karşılanıyordu.

Ancak baskı ve sömürü işçi ve

emekçilerin mücadele iradesini ortadan kaldıramadı. Aksine, Çarlık yönetimine karşı giderek büyüyen bir öfke birikimine neden oldu. Bu birikim 1905 yılında büyük bir devrimci kalkışmaya dönüştü. Petersburg'da başlayan grevler yayıldı, işçiler kendi mücadelelerini örgütlemek ve ortak kararlar almak üzere Sovyetler adı verilen işçi meclislerini kurdular. Fabrikalardan seçilen temsilciler aracılığıyla işçiler, siyasi kararların alınmasına doğrudan katılmaya başladılar. Bu deneyim, işçi sınıfının kendi iradesine dayanan bir yönetim anlayışının ilk önemli örneklerinden birini ortaya çıkardı. 1905 Devrimi yenilgiyle sonuçlandı. Ancak bu yenilgi işçi sınıfının tarih sahnesine çıkışını durduramadı.

1905 sonrasında bir süre gerileyen işçi hareketi, 1912'ye doğru yeniden canlanmaya başladı.1914'te başlayan Birinci Dünya Savaşı, zaten ağır olan yaşam koşullarını dayanılmaz hale getirdi. Cephelerde işçiler ve köylüler yaşamlarını yitirirken, savaşın ekonomik yükü halkın omuzlarına bindiriliyor, sermaye sınıfı ise savaş koşullarından kazanç sağlıyordu. Kentlerde ve köylerde yoksulluk derinleşiyor, ekmek bulmak giderek zorlaşıyordu. Kadınlar ailelerine yiyecek bulabilmek için sabahın erken saatlerinden itibaren uzun kuyruklarda bekliyor, çoğu zaman elleri boş dönüyordu.

Bu koşullar altında Şubat 1917'de kadın işçilerin başlattığı eylemler kısa sürede büyüdü. Ekmek ve barış talebiyle yükselen seslere fabrikalardaki erkek işçiler de katıldı. Ardından askerlerin de halkın safına geçmesiyle hareket bütün ülkeyi sarsan bir ayaklanmaya dönüştü. Sokakları dolduran yüz binlerce insanın mücadelesi Çarlık rejimini devirdi.

Ancak Çarlığın yıkılması, işçi sınıfının ve emekçilerin kurtuluşu anlamına gelmiyordu. İktidarı devralan Geçici Hükümet, savaşı sürdürmekte ısrar etti ve halkın temel taleplerini karşılamadı. Bu kitlelerin öfke ve hoşnutsuzluğunu daha da büyüttü.

Halkın güvenini kazanamayan Geçici Hükümet reformist siyasal akımların desteğine başvurdu. Ancak peş peşe kurulan hükümetler sorunları çözmek bir yana, krizi daha da derinleştirdi. İşçiler ve emekçiler, gerçek bir değişimin ancak iktidarın Sovyetlere yani işçi sınıfına geçmesiyle mümkün olabileceğini giderek daha güçlü biçimde savunmaya başladılar.

7 Kasım 1917 günü işçi sınıfı iktidarı eline aldı. Bolşevik Parti önderliğinde gerçekleşen bu zafer, yalnızca Rusya'daki egemen sınıflara karşı kazanılmış bir başarı değildi. Aynı zamanda kapitalist düzene karşı dünya çapında yükselen işçi sınıfı mücadelesinde yeni bir dönemin kapısını aralıyordu.

Ekim Devrimi, sömürülenlerin yalnızca mevcut düzene karşı direnmekle yetinmek zorunda olmadığını, iktidarı ele geçirerek yeni bir toplumsal düzenin kuruluşuna girişebileceğini gösterdi.

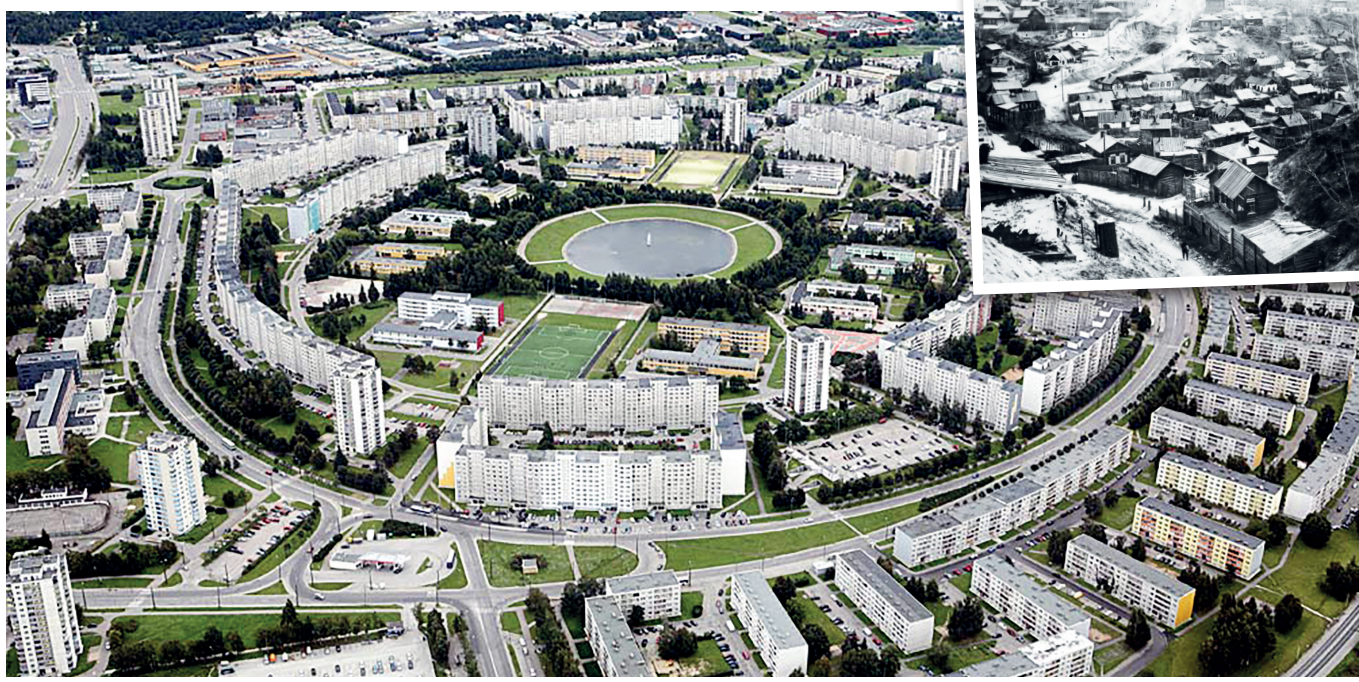
Devrimin ardından kurulan Sovyet iktidarı, toplumun temel sorunlarına yönelik önemli adımlar attı. Toprak sahiplerinin egemenliğine son verilerek toprağın köylülerin kullanımına açılmasının yolu açıldı. Fabrikalar ve bankalar kamulaştırılarak özel mülkiyet düzenine büyük darbeler vuruldu. Fabrikalarda işçi denetimi yönünde adımlar atıldı. Savaşa son verilmesi ve barışın sağlanması hedeflendi. Kadınların hukuki ve toplumsal eşitliği doğrultusunda önemli düzenlemeler gerçekleştirildi. Halkların kendi kaderini tayin hakkı tanındı, vb...

Devrim, üretim araçlarının mülkiyetinden siyasal iktidara, ulusal sorunlardan kadınların haklarına kadar toplumsal yaşamı temelden dönüştürmeyi amaçlıyordu. Başka bir ifadeyle, toplumun küçük bir azınlığının çıkarları doğrultusunda örgütlenmesine karşı, emeğin ve emekçilerin ihtiyaçlarını esas alan yeni bir düzeni kurma girişimiydi.

Ekim Devrimi'nin tarihsel önemi, yalnızca kendi döneminde yarattığı değişimlerle ölçülemez. Onun asıl gücü, sonraki kuşaklara bıraktığı deneyimlerde ve dünya işçi sınıfının mücadelesine kazandırdığı perspektifte yatmaktadır. O perspektif bugün hâlâ mücadelemize yol göstermeye devam etmektedir.

Boş evler ve kazan daireleri arasında

“Ekim Devrimi ile kurulan işçi iktidarı, kapitalizmin 21. yüzyılda halen çözemediği barınma sorununa en zorlu koşullarda bu kadar yalın bir çözüm üretebilmişti. Bu eşsiz deneyim sayesinde sağlıktan eğitime, bilimden sanata insanı merkeze alan bir planlamayla nelerin başarılabileceği tüm canlılığıyla yaşandı.”

OECD ve Avrupa Birliği istatistiklerine göre, Avrupa genelinde yaklaşık 11 milyon boş ev bulunurken, kıtadaki toplam evsiz insan sayısı 4 milyon civarında. Sadece İspanya’da 3.4 milyon, Fransa’da 2.4 milyon boş konut yatırım portföylerinde bekletiliyor. Bu çıplak gerçeğe rağmen İspanya’da konut krizinin sembolü haline gelen 87 yaşındaki Mari Carmen, kirasını karşılayamadığı evinden zorla çıkarılmasının ardından hayatını kaybetti. Türkiye’de de tablo farklı değil. Milyonlarca emekçi sefalet ücretleriyle fahiş kiraları ödemeye çalışıyor veya başını sokabileceği bir ev için elini kolunu bankalara kaptırıyor. Rant odaklı politikalar yüzünden sellerde, depremlerde bu evler onlara mezar oluyor. Barınma konusundaki bu tablo, kapitalizmin insanlık dışı bir sistem olduğunun açık kanıtıdır.

Rant değil, insan hakkı

Sosyalist şehircilik anlayışında ise özel toprak mülkiyeti ve arazi rantı yoktur. Ekim Devrimi’nin ardından bu anlayışı gerçeğe çeviren SSCB’de konut ve barınma hakkı tüm emekçiler için temel bir hak olarak kabul edilmiştir. Kent yaşamı ve bizzat kentin kendisi toplumsal gerekliliklere ve insanın temel ihtiyaçlarına göre merkezi olarak planlanmaya çalışılmıştır.

Bunun nasıl bir başarı olduğunu anlamak için devralınan mirasa bakmak gerekir. Devrim öncesi Çarlık Rusyası’nın başkenti Petrograd’da eşitsizlik korkunçtu. Merkezde devasa aristokrat konakları yer alırken, çeperlerdeki işçiler insanlık dışı koşullarda yaşıyordu. 1908 verilerine göre Petrograd’daki tekstil işçilerinin yüzde 60’ı fabrikalara ait koğuşlarda yan yana uyuyor, Moskova’da tek odada ortalama 11 işçi kalıyordu. İşçi mahallelerindeki evlerin yüzde 85’i suyu ve ısıtması olmayan ahşap kulübelerdi.

Komünalkalardan Hruşçovkalara

Bolşevikler iktidara geldiklerinde ilk adım büyük mülkiyetin kamulaştırılması oldu. Buna bağlı olarak lüks oteller, boş şatolar ve devasa apartmanlar işçi komünlerine dönüştürüldü. Çarlık rejiminden devralınan konut sorunu *Komünalka* denilen ortak apartman yaşamını doğurdu. Petrograd Sovyeti’nin kararıyla zenginlerin evleri paylaşıma açıldı. Eski ev sahiplerine kişi başı birer oda bırakılırken, boşta kalan odalara evsiz işçi aileleri yerleştirildi. Dünün varlıklı kesimleriyle ile işçi aynı mutfağı ve banyoyu paylaşmaya başladı. Bu zorunlu ortak yaşam çatışmalar barındırsa da tek odada 11 kişinin yattığı ve donarak ölümlerin yaşandığı Rusya’da devrim niteliğinde bir iyileşmeydi.

1920’ler ve 30’lardaki hızlı sanayileşmenin yarattığı göç ve 2. Dünya Savaşı’nın SSCB’de 25 milyon insanı evsiz bırakan yıkımı büyük bir kriz doğurdu. Bu durum, Sovyet mühendisliğini konut inşasını “sanayileştirmeye” itti. 1950’ler sonunda eşi görülmemiş bir hızda konut üretimi başladı. Fabrikalarda dökülen prefabrik beton panellerle *Hruşçovka* adı verilen 5 katlı apartmanlar inşa edildi.

Buralarda vatandaşlar konutun tapusuna değil, “kullanım hakkı”na sahipti. Bu hak çocuklara devredilebilirdi. Konut alınıp satılamadığı için emlak spekülasyonu yoktu. Kira bedeli; elektrik, su ve doğalgaz dahil, en düşük maaşlı bir işçinin aylık gelirinin sadece yüzde 2’si ile 3’ü arasındaydı. Evden atılma veya kredi borcu altında ezilme gibi kavramlar yoktu. Tahsisler, yerel Sovyet meclisleri ve sendikalarca yapılırdı; parası olan değil, ihtiyacı olan (çok çocuklular, engelliler, gaziler) öne geçerdi.

Sosyalist şehirciliğin hücresi: Mikrorayonlar

Bu yeni dönemin kalbinde *Mikrorayon* adı verilen yerleşim bölgeleri vardı. Kapitalist rant planlamasının aksine mikrorayonlar, şehri 10-20 bin nüfuslu eşitlikçi modüllere böldü. Bir sakinin okula, kreşe veya polikliniğe ulaşması için araç kullanmasına gerek kalmayacak şekilde her şey 500 metrelik yarıçap içine yerleştirildi. Trafik mikrorayonun dışından akar, binaların ısınması merkezi termik santrallerden (TETs) sağlanırdı.

Mikrorayonlar sadece bir mühendislik başarısı değil, sınıfsal ayrışmayı ortadan kaldıran merkezlerdi. Daireler maliyet için 30-45 metrekare olarak tasarlanırken, binaların ortasındaki geniş yeşil alanlar *“Dvor” (Avlu)* olarak kurgulandı. Bu tasarım, bireyleri dar evlerinden çıkarıp kolektif avlulara itiyordu. Dvor; çocukların güvenle oynadığı, işçilerin mesai sonrası buluştuğu ferah bir açık hava oturma odasıydı. Bireyi yalnızlaştıran kapitalizmin aksine, kolektif yaşam burada üretiliyordu.

Ekim’den Sonsuzluğa

Ekim Devrimi ile kurulan işçi iktidarı, kapitalizmin 21. yüzyılda halen çözemediği barınma sorununa en zorlu koşullarda bu kadar yalın bir çözüm üretebilmişti. Bu eşsiz deneyim sayesinde sağlıktan eğitime, bilimden sanata insanı merkeze alan bir planlamayla nelerin başarılabileceği tüm canlılığıyla yaşandı.

Ekim Devrimi’nin 109. yıldönümüne yaklaştığımız bugünlerde; Kavel Alpaslan, Sovyetler Birliği’ndeki bu deneyimlere ilişkin makalelerini *“Ekim’den Sonsuzluğa”* adıyla kitaplaştırdı. Bu tarihsel deneyimin hayata dokunuşlarını hatırlamak ve sosyalizmin bir ütopya olduğu masalını anlatanların yüzüne gerçekleri vurmak isteyen herkesin okuması dileğiyle…

* Bu yazıdaki tarihsel veriler ve istatistikler için Kavel Alpaslan’ın *“Ekim’den Sonsuzluğa”* kitabındaki konu ile yazılarından, İsmet Doğan’ın Evrensel gazetesinde yayımlanan *“SSCB’de barınma”* makalesinden, Aris Dougas Chavarria tarafından yazılan *“Trialling… and erring: A historical overview of housing in Petrograd, Leningrad, and Saint Petersburg”* başlıklı makaleden yararlanılmıştır.

MÜCADELE POSTASI

Emeğin Kurtuluşu

işçi sınıfının sesi olarak çıkıyor.
Yani işyerlerinde
yaşadıklarımızı,
uğradığımız haksızlıkları,
yaşadığımız deneyimleri
paylaşmak,
ülkede ve dünyada
yaşananları işçi sınıfının
gözüyle yorumlayabilmek
için çıkıyor.
Sen de bu sese sesini kat!

Unutma;
Emeğin Kurtuluşu
senin sesin,
senin soluğun!

Çıkış yolu dayanışma ve örgütlü mücadeledir!

İzmir'den bir metal işçisi yazdı...

Bugün biz işçilerin büyük çoğunluğu düşük ücretlerle, borç içinde yaşamını sürdürmeye çalışıyor. Ay sonunu getirebilmek için borçlanarak bir sonraki ayın ücretini de önden tüketiyoruz. Tüm bu çıkmazın içinde giderek içine kapanan, dış dünya ile bağı koparılan işçi yalnızca ekonomik olarak değil, zihinsel ve sosyal olarak da kuşatılmış oluyor.

Oysaki, işçinin yaşadığı ekonomik sıkıntı yalnızca onun kişisel meselesi değildir. Bugün düşük ücret, yüksek hayat pahalılığı ve güvencesizlik işçi sınıfının ortak sorunudur.

Bu sorunlar sistem tarafından kişisel başarısızlıklar olarak sunulmakta ve bu sorunlardan kurtulmanın yolunun yine kendi bireysel çabası ile olacağına inandırılmaktadır. Bu yanılsamaya inandırılanlar ise yaşadığı sıkıntının nedenlerini sorgulamak yerine çözümü tek başına aramaktadır. Böylece dayanışmanın yerini yalnızlık, ortak mücadelenin yerini bireysel kurtuluş arayışı alıyor.

Aslında işçinin en büyük kaybı cebindeki para değil, değiştirme gücüne olan inancının kaybıdır. Haksızlığı görüp susmak, yanlışları kabullenmek, daha iyisinin olabileceğine inancından vazgeçmek... Bunlar yalnız bireysel korkuların değil aynı zamanda örgütsüzlüğün de sonuçlarıdır.

Borçlardan kurtulmanın yolu yalnızca bireysel tasarruflarda, ek işlerde ya da daha fazla mesaide değildir. Milyonlarca işçinin aynı sorunlarla karşı karşıya olduğu bu düzende, çözümü yalnızca bireysel çabalara indirgemek mümkün değildir.

Asıl mesele, emeğin karşılığını alabilmek, insanca yaşayacak ücretlere kavuşmak, iş güvencesini sağlamak ve çalışma koşullarını iyileştirmektir. Bunlar ise ortak taleplerin birlikte savunulması ile mümkün olabilir.

Bugün birbirinden habersiz aynı sıkıntıları yaşayan binlerce işçi var. Kimi kredi borcunu, kimi ev kirasını, kimi çocuğunun geleceğini düşünüyor. Kimi işini kaybetmemek için susuyor, kimi yaşadığı haksızlığı içine atıyor.

Oysa bu işçiler bir araya geldiğinde, birbirlerinin sorunlarını dinlediğinde ve ortak taleplerini belirlediğinde yalnız olmadıklarını görecekler.

İlk adım, birbirimizle konuşmaktır. İkinci adım, ortak sorunlarımızı görünür kılmaktır. Üçüncü adım ise bu sorunları değiştirebilecek örgütlü mücadeleyi büyütmektir.

Ortak sorunlarımız, ortak mücadelemize zemin olsun!

Dindar siyasetçinin süper aklı: "Faiz demesinler diye fona koyduk!"

İzmir'den bir belediye işçisi yazdı…

AKP Ekonomi İşlerinden Sorumlu Genel Başkan Yardımcısı Nihat Zeybekci bu aralar pek dertli. Emekçinin üç kuruşluk ücret artışını enflasyon gerekçesiyle çok gören, işçiye insanca yaşayabileceği bir ücret verilmesini ekonomik dengelere aykırı bulan iktidarın ekonomi kurmaylarından biri olan Zeybekci, şimdi kapı kapı dolaşıp fon meselesinde nasıl mağdur olduğunu anlatıyor. Üstelik ne diyeceğini bilemediğinde iyice arsızlaşıyor.

Zeybekci'ye kalırsa yaşananların sorumlusu altı kamu kuruluşu!

İhmal varmış, hatta bazı kurumların yönetiminde suistimal söz konusuymuş. Hukuk devletiymişiz, hukuk işlemesi gerekiyormuş… İktidarın dilinden düşürmediği hukuk devleti söyleminin başlı başına yalan olması bir yana, insan sormadan edemiyor: Madem ortada bu kadar kurumun ihmali var ve sorumlular hesap vermeli, bu kurumların başında bulunanlar kim? Önce sizin hesap vermeniz gerekmiyor mu?

Zeybekci diyor ki; milyonları *"faiz demesinler diye fona koydum."* Ne ince bir hassasiyet! Paranın nasıl kazanıldığı önemli değil; yeter ki kazancın adı faiz olmasın! Sonra borsada kumar oyna, ama sakın faiz olmasın. Kazanç için türlü yol mubah, yeter ki dinî hassasiyetler incinmesin!

Zeybekci, *"Yedi yaşından beri hesabını veremeyeceğim tek nefesim yoktur"* diyor. Ne var ki kendi dürüstlüğüne kefil olmak kişiyi kurtarmıyor. Emekçiye kemer sıktıran, sermayenin çıkarlarını korumayı temel görev sayanlar, kendi paraları söz konusu olduğunda birdenbire hukuk, denetim ve hesap sorma ihtiyacını hatırlıyor. Zeybekci de sorumluluğu kamu kurumlarına yükleyip kendi dürüstlüğüne kendisi kefil olarak işin içinden sıyrılmaya çalışıyor. İşçinin ücretine gelince ekonomik zorunluluklardan, sermayenin parasına gelince hukuktan ve kişisel mağduriyetten söz ediliyor.

Bu düzenin sınıfsal terazisi böyle kuruluyor.

Sonuçta karşımızda, kapitalizmin nimetlerinden yararlanırken dinî söylemi de elden bırakmayan AKP'li siyasetçilerin temsil ettiği anlayış var.

Zeybekci gibilerinin hesabı yalnızca kişisel dürüstlük beyanlarıyla kapanmaz. Fon meselesinde kimin ne yaptığı, hangi kurumun neyi ihmal ettiği ortaya çıkarılmalı, siyasi sorumlular da dahil olmak üzere herkes hesap vermelidir. Ama işçi sınıfı açısından mesele bundan daha büyüktür. Emekçinin alın teriyle yaratılan zenginliğe el koyan, milyonları yoksulluğa mahkûm eden bu düzenden de hesap sorulmalıdır. Bu hesap ne burjuva düzenin mahkemelerine ne de ahirete havale edilebilir.

İşçi sınıfı, kendi hakkının hesabını örgütlü mücadelesiyle sormalıdır.

Bir kadın “hayır” dediğinde hayatı yeniden başlar…

Smart Solar’dan bir kadın işçi yazdı...

Biz kadınlar daha çocuk yaşlarda öğreniyoruz susmayı, alttan almayı, idare etmeyi. Ailemizin, çevremizin, toplumun baskısıyla ve hayatın bizi mecbur bıraktığı sorumluluklarla şekilleniyoruz. İyi bir evlat, iyi bir eş veya iyi bir anne olmak için çabalıyoruz. Bu çaba içindeyken kendimizi unutuyoruz. Artık tek derdimiz başkalarını mutlu etmek, yükünü hafifletmek oluyor. Oysaki insan ara ara kendine sormadan edemiyor. Ben ne zaman mutlu olacağım ya da nasıl mutlu olabilirim?

Mesela ben şu an hayatımın tam da o dönemindeyim. 21 yıllık bir evliliğin ardından üç aydır eşimden ayrı yaşıyorum. Resmiyette ayrı değiliz ama ben artık yıllarca maruz kaldığım psikolojik, sözlü ve fiziksel şiddetin içinde yaşamak istemiyorum. Çocuklarımı da bunlara maruz bırakmak istemiyorum. Gereksiz kıskançlıklar, kısıtlamalar, üzerime fazlasıyla yüklenen sorumlulukların gölgesinde, altında ezilmek istemiyorum. Artık kendi ayaklarımın üzerinde durmak, çocuklarımla yeniden huzurlu bir hayata başlamak istiyorum.

Kolay olmayacağını biliyorum. Çünkü bir yandan çalışıyorum, çocuklar, iş ve 300 bin borç… Bazen bütün bunların altında ezildiğimi düşünüyorum. Ama ben korkmamayı ve cesareti seçiyorum. Çünkü biliyorum ki; bugün verdiğim mücadele, çocuklarıma bırakacağım en büyük hediye ya da miras olacak belki de… İnsan kendisinin değerini bilmeli ve bence haksızlık karşısında susmamalı.

Bu arada mücadelem sadece evde değil, işyerinde de devam ediyor. Yaşadığımız sendikal süreçler, arkadaşlarımızın işten çıkartılması, mobbing ve bizim hakkımızı aradığımız için iş yerinden çıkarılma endişemiz var. Emeğimizin karşılığını istemek ve haklarımızın arkasında durmak en doğal hakkımız. İnsan bütün bu sıkıntılı süreçlerden geçerken gelecek endişesi yaşamıyor değil. Yoruluyorum, üzülüyorum, yeri geliyor sabaha kadar ağlıyorum. Ama bütün bunlar benim “hayır” dememe engel değil. Biz kadınlar korkularını yenip cesaret edip “hayır” diyebilmeliyiz. Daha özgür, huzurlu ve rahat yaşamak hepimizin hakkı, çocuklarımızın hakkı.

Önümde aşmam gereken birçok sorun var belki de… Ama hayatımda ilk kez daha kararlı, daha özgür ve emin adımlarla yürüdüğümü hissediyorum.

Yolum uzun, sıkıntılı. Belki yeri gelecek düşeceğim de ama artık kendimden, isteklerimden vazgeçmeye niyetim yok. Tabii çocuklarımdan da… Bütün kadınlara söylemek istediğim tek bir şey var. Biz hiçbir şeye boyun eğmek zorunda değiliz. Susmak zorunda değiliz. Belki bugün her kadının imkânları bir değildir. İşte tam da burada biz kadınlar birbirini anlamalı ve her anlamda birbirimize destek olmaya çalışmalıyız. Eleştirmeden, empati yaparak... Çünkü bir kadına ancak hayatıyla, duruşuyla, cesaretiyle başka bir kadın destek verebilir.

Yeniden başlamak sandığınız kadar zor değil. Ama önce kendimize inanmak, güvenmek ve değerimizi görmek gerek. Yeter ki sağlığımız yerinde olsun, aşamayacağımız engel yok. Ben artık kendi hayatımın değişeceğine, daha güzeli olacağına inanıyorum. Çünkü böyle düşünmesem yıkılırım. Kadın isterse Allah’ın izniyle yapamayacağı hiçbir şey yok.

Ve son söz; bazen yeni bir hayat sadece iki kelimeyle başlar: *“Artık yeter!”*

Asgari yaşamamak için mücadeleye!

Sincan’dan bir işçi yazdı...

Yaklaşık 2 ay sonra bu ülkenin yönetenleri karşımıza çıkacak ve bizlere pişkince “yeni asgari ücret hayırlı olsun” diyecek. Ve açıklayacakları rakam ya açlık sınırının altında olacak ya da açıklanmasının ilk birkaç ayından sonra yine açlık sınırının altına düşecek.

Biz işçiler ayın sonunu nasıl getiririz diye düşünürken, patronlar işçileri sömürdükleri yetmiyormuş gibi fon vurgunlarıyla milyarlarca TL’yi cebe indiriyor. Suçları açık olmasına rağmen gözaltına bile alınmıyor.

Fakat bu tabloda dönüp kendimize bakıp, yapmamız gerekenleri yaptık mı diye sormamız lazım. Bugün milyonlarca işçi olarak asgari ücrete ya da ona yakın bir maaşla işe gidip geliyorsak, iş saati bitince fazla mesaiye kalıp ek iş peşinde koşuyorsak, üstüne bir de hakkımızı aramıyor, iş yerinde birlik olmuyor hatta iş yerimize sendika bile getirmiyorsak kabahatin çoğu bizdedir.

Tüm işçi kardeşlerimi önümüzdeki birkaç ay boyunca insanca yaşamaya yeten asgari ücret için mücadeleyi büyütmeye çağırıyorum. Eylemlerimizle, çalışmalarımızla talebimizi görünür kılalım. Asgari ücret alsın ya da almasın tüm işçileri bu kavganın bir parçası yapalım...

Haksızlığa karşı savaşmanın muhteşem tadına vardık!

Smart Solar’dan bir kadın işçi yazdı...

Smart Solar açıldığı ilk aydan itibaren, aktif olarak da yaklaşık on beş yıldır çalışıyorum. Çalışmaya beraber başladığım arkadaşlarım da ben de gece gündüz demeden, hayatımızdaki tüm sorunlara rağmen işimize deli gibi sarıldık, özendik. Bizden istenenin hep fazlasını yaptık. Ama bütün bu emeğimizin hiçe sayıldığı yerde birbirimize yapılan haksızlığı, kendimizden çok yol arkadaşlarımızın çocuklarını, ekmeklerini düşünüp güçlendik.

Bu direnişte beni dik tutan, hırslandıran, tek başına mücadele veren, Smart’ta gece gündüz hamile hamile çalışan, çocuğunu işle ev arasında büyüten, ekmek kavgasındaki arkadaşlarıma yapılan haksızlık oldu.

Biz bu direnişte kocaman bir aile olduk. Birbirimiz için var olmayı öğrendik, haksızlığa karşı savaşmanın muhteşem tadına vardık. Bizler kadın olarak hem işte hem de evimizde sürekli mesaideyiz. Emeğimizin karşılığı işten atılmak olamaz! Kendimiz için, birbirimiz için, nerede olursa olsun ezilen her kadın için daha çok güçlenecek, daha çok ses çıkaracağız. Birleşe birleşe kazanacağız.

Avrupa'da bir hayalet dolaşıyor!

Avrupa'nın metropolleri yeni bir toplumsal hareketlilikle çalkalanıyor. Fransa'dan İtalya'ya, Belçika'dan Yunanistan'a, Sırbistan'dan İrlanda'ya, Almanya'dan İspanya'ya, Arnavutluk'a... Yüz binler sokaklarda! Gençlerin öfkesi meydanlara taşıyor, işçilerin ve emekçilerin katılımıyla eylem dalgası yayılıyor. Avrupa'da bir hayalet kol geziyor!

Dünya ateş yeri... Savaş ve saldırganlık, ekonomik ve sosyal yıkım, baskı ve zorbalık tiranlarına duyulan öfke kıtaları sarsıyor. Coğrafyalar değişiyor, sorunlar farklılaşıyor ama emperyalist-kapitalist barbarlık düzeninin faturası her yerde aynı: sömürü, yoksulluk, yağma ve yıkım.

Biriken öfke kitlesel eylemlerle patlıyor. Gündem değişiyor, bardağı taşıran damla farklılaşıyor, ancak hepsinin altında aynı gerçek yatıyor: İçinde yaşadığımız dünyanın temelleri sarsılıyor.

Dün Nepal'den Hindistan'a, Güney Afrika'dan Latin Amerika'ya uzanan öfke, bugün Avrupa sokaklarında yankılanıyor. Kapitalizmin tükenmişliği, insanlığı yeni bir çıkış arayışına sürüklüyor. Batı medeniyetinin sosyal refah ve özgürlük masalları, meydanları dolduran kitlelerin öfkesinin hedefi oluyor.

Kapitalist dünya derin bir bunalım içinde... Ekonomik kriz büyüyor, emperyalist hegemonya mücadelesi keskinleşiyor, savaş ve saldırganlık tırmanıyor. Servet ile sefalet arasındaki uçurum derinleşiyor. Irkçılık, baskı ve yasaklar yayılıyor. Fransa'da eğitim hakkı, İspanya'da barınma, Almanya'da savaşa ve silahlanmaya karşı yükselen sesler aynı arayışta birleşiyor: Gelecek istiyoruz, özgürlük istiyoruz!

Öfke sokaklarda, meydanlarda... Kitleler yasakları tanımıyor, engelleri aşıyor, taleplerini haykırıyor ve iktidarları sarsıyor. Ancak haklı ve meşru taleplerle yükselen bu hareketlilik henüz kendi yönünü bulabilmiş değil. Yoksulluğu, sömürüyü, eşitsizliği, baskıyı ve savaşları yeniden üreten kapitalist düzenin temellerine yönelen örgütlü ve bilinçli bir mücadele, yükselen eylem dalgasının en yakıcı ihtiyacıdır. Öfkenin gücü ancak bu düzeni hedef alan bir mücadeleyle kalıcı bir çıkışa dönüşebilir.

Kapitalizm insanlığa gelecek sunamıyor. Çürüyen bu düzen, insanlığın ve tüm canlıların yaşamını tehdit ediyor. Türkiye'de işçi ve emekçilerin, gençliğin yaşadığı tablo da bunun çarpıcı bir göstergesi. Yoksulluk, sefalet, kölece çalışma, rant ve soygun, fon rezaletleri, fabrikalarda ve madenlerde işçi ölümleri... Hepsi bu düzenin olağan gündemleri hâline getirilmiş durumda. Öfke birikiyor, tepki büyüyor. Henüz güçlü bir çıkışa dönüşmemiş olsa da, bu birikim yarının mücadelelerinin zeminini hazırlıyor. Dünyanın dört bir tarafında yaşanan toplumsal fırtınalar bunu ayrıca gösteriyor.

Kapitalizme karşı yükselen öfke birleşmeli, hak arayışları eşit ve özgür bir sosyalist dünya mücadelesinin adımlarına dönüşmelidir. Emeğin prangaya vurulduğu bu düzen karşısında emeğin kurtuluşu, tüm insanlığın kurtuluşunun yolunu açacaktır. Sokakları dolduran milyonların öfkesi, işçi sınıfının örgütlü gücüyle ve devrimci bir hedefle buluşmalıdır.

Avrupa hayalleri, kapitalizmin değişmezliğine dair masallar bir kez daha Paris sokaklarında tuzla buz oluyor. Kitlelerin gücü büyük bir sarsıntı yaratıyor. Şimdi bu güç işçi sınıfıyla, onun devrimci bakış açısı ve hedefleriyle birleşmelidir. Paris'ten Belgrad'a, Atina'dan İstanbul'a uzanan mücadele, insanlığı eşitliğe ve özgürlüğe taşıyacak yolu açmalıdır.